

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Security op de Campus Beveiliging of Bedreiging?

Nu de bloesems weer roze en wit bloeien, het groen opnieuw welig tiert en Brussel zich overdag in twintig graden mag wentelen, wordt de campus weer overstroomd door horden studenten. Lekker in de zon liggen op het gras, een partijtje voetbal spelen naast (?) het atletiekveld of een frisse pint drinken op het terras van het Kulturkaffee, het kan weer allemaal. En nu de zomersfeer er dus in zit, wil men al eens blijven plakken tot in de vroege uurtjes. Meer mensen op de campus, dat impliceert natuurlijk een groter risico op wetbrekende activiteiten. Het opvoeren van de patrouilles der privé-militie van de beveiliging is zo een logisch gevolg.

Hoe komt het dan toch dat men zich niet veiliger voelt op de campus Oefenplein, en wel integendeel? Hoe kan het dat men zich zelfs geïntimideerd voelt, elke keer zo een geüniformeerde rambo langskomt?

Waar is het in godsnaam goed voor, dat twee gentlemen van de beveiliging, geëscorteerd door een bloedhond (!), even een rondje komen maken in de VUB-sportzaal tijdens de badmintonssessie? Vreest men voor vergiftigde pluimpjes? Voor gevaarlijke wurgnetten? Of toch wel voor massavechtpartijen tussen kleine Aziaten en lief glimlachende meisjes? Worden er dan eveneens patrouilles uitgevoerd in het Sportcomplot? Of wordt die hoop bourgeois die er komt fitnessen meteen van elke verdenking gezuiverd omdat ze in staat zijn astronomische bedragen te betalen?

En waarom komt er tegenwoordig steevast en om het uur een extreem ongemaneerde en agressieve beveiligingsbeambte zonder reden

de sfeer grondig verpesten op het immer gezellige VO-vuur aan de zonnwijzer? Goed, we zijn dan allemaal wat in de olie, maar we zijn ook vol van liefde, good vibes en vol van de efemere hoop dat de dharma binnen handbereik ligt. Wie vraagt er op dat moment om ruzie met een dikbuikige afgewezen kandidaat voor het vreemdelingen-legioen, die enkel brult om te brullen? Niemand natuurlijk. Wat is dan het probleem? Dat moet u ons niet vragen. Gaat u maar eens langs op niveau 1 van gebouw E, en vraag het aan die bleke gezichten die akelig achterdochtig oplichten achter zwart-wit monitoren. Koester nochtans geen grote verwachtingen, het antwoord zal niet van bevredigende, noch van verlichte kwaliteit zijn. Wat jammer is. Voorwaar, een onverbloemde scheldtirade zal hooguit uw deel zijn.

Wat ook jammer is, is de volgende anekdote: rustig zat Max op een zwoele lenteavond van een pintje te genieten aan zijn geliefde KK. Wie kwam daar echter plotseling aangewandeld? Als dat niet een steeds nors kijkende beveiligingsbrigadier was met zijn vervaarlijk uitzienende Duitse scheper. Goedgemutst informeerde onze Max of die hond ook trucjes kende. Het antwoord was agressief, en ondanks het gebroken Nederlands van de veiligheidsbediende, niet mis te verstaan: "Komde ne kee na hie, dan zallek em is e trukske loate doên". Wat in het Algemeen Nederlands zoveel betekent als: "Als je nog een keer je mond opendoet, laat ik mijn hond zonder enige aanstoot uw arrogante studentenstrot overbijten". Zo een antwoord had Max, na vier jaar naarstig en ongestoord studeren aan zijn geliefde Vrije Universiteit, natuurlijk niet verwacht. Angstvallig dook hij dan ook samen en hield vol afschuw zijn mond tot de hellehond en zijn menner uit het gezicht verdwenen waren. Die avond maakte arme Max op weg naar huis een grote bocht om de groene, lonkende campus van Etterbeek.

Luttele dagen na dit bedenkelijke voorval was Max in een gesprek gewikkeld met Dario, een andere student die hij via via had leren kennen. Die vertelde aan Max dat hij niet zo gek lang geleden zelf door een hond van de security op zeer pijnlijke wijze in het been gebeten was. En alweer zonder duidelijke of vergoelijkende aanleiding. Misschien dat Dario een weinig provokeerde, maar provoceren doet men hier tegenwoordig met woorden en woorden dienen niet beantwoord te worden met dreigementen of

grof geweld. Dat druist namelijk in tegen het humanistische principe, een principe dat de VUB toch zo hoog in het vaandel draagt!

Terug naar het hondenfenomeen op onze campus. Waar komen zij vandaan? En waarom zijn ze er überhaupt? Compenseren ze de incompetentie van het veiligheidspersoneel? Of zijn ze enkel een truc van die privé-maatschappij om de nu al finaal bankroet geslagen unief nog meer geld af te troggelen? (Zou onze campus trouwens niet veel beter af zijn met een interne veiligheid, zoals aan de Solbosch-campus, die meer in dialoog staat met de studenten in plaats van hen op een soms schandelijke manier te antagoniseren?) Of draait het allemaal om intimidatie? Is de hond een surrogaat voor de wapens die deze agenten niet mogen dragen? Dat een hond moeilijk aan te klagen is wegens slagen en verwondingen, is natuurlijk handig meegenomen voor de heren veiligheidshandhavers. Is het niet angstwekkend hoe die beesten soms te keer gaan? Stemt het niet tot nadenken dat die fijne heerschappen hun moordmachines soms zelf amper de baas kunnen?

Is het niet vreemd dat de kleine student bedreigd wordt door het orgaan dat juist zou moeten instaan voor onze bescherming op deze unief? (Is het trouwens zo ver gekomen dat wij bescherming nodig hebben? Of is dat enkel wat men ons wil doen geloven? Of is het pure noodzaak? Is deze maatschappij zo ontwricht, zijn we zo individualistisch geworden dat we zelfs niet meer kunnen terugvallen op een groep van naaste vertrouwelingen in geval van dreiging van buitenaf? Zijn we zo laf geworden dat we zelfs niet meer voor elkaar durven opkomen?) Natuurlijk kleuren wij meermaals buiten de lijntjes van het gezapige burgerlijke verwachtingspatroon, maar is dat dan slecht? Een misdaad? Is het niet eerder een weldaad, een toevluchtsoord, een eiland temidden van zoveel onwetendheid en obscurantisme? Wat wij au fond willen is – in de mate van het mogelijke – zo vrij mogelijk te leven zonder aan anderen last of schade te berokkenen. Is onze houding dan provocatief? Of wordt ze als provocatief ervaren? Heeft alles wat anders is automatisch een kwalijke geur?

Is het volgens dezelfde filosofie dat wij allergisch en intolerant reageren tegenover uniformen?

Impliceert dat dan ook dat wij rancune koesteren tegenover de dragers van uniformen? Intimideren uniformen? En zo ja, is dat dan omdat zij een éénheid, een zekere 'georganiseerdheid' symboliseren ten opzichte van onze relatieve heterogeniteit? Willen wij ook uniformeren? Willen wij ook een zekere macht - hoe futiel ook - verwerven? Als wij de kans en een zekere macht hadden, zouden wij dan ook onze onvrijheid aan iedereen rondom ons proberen op te leggen? Allicht wel. Daarom mogen we dus van geluk spreken dat het niet zo is. Liever zijn wij de geagresseerde dan dat we de schande van de agressor zouden moeten dragen. Liever zijn wij de underdog, die kriipt waar hij niet gaan kan, dan de mainstream die vastgeroest is in idiotie voorgedrauwde patronen. Dit houdt niet in dat we de mainstream veroordelen. Integendeel. We hebben hem nodig, want we zetten ons tegen hem af en bepalen zo wie we zijn. Wij bestaan bij gratie van wat we niet zijn. Misschien is het in die optiek maar goed dat we, in dit bepaalde geval, een gezamenlijke opponent hebben, en wel deze beruchte veiligheidsinquisiteurs waarom het allemaal te doen is.

Het is dus ondertussen duidelijk dat de security zich van zijn kant ook laat intimideren door 'de student' of, breder, het academische wezen. Waarom reageren zij anders keer op keer zo driftig en aanvullend? Het is goed mogelijk dat zij door de jaren een minderwaardigheidscomplex hebben opgebouwd omdat zij zich zo machteloos voelen tegenover zoveel cerebraal 'geweld'. Dit laatste is volledig plausibel en noopt ook tot enige sympathie en medeleven. Niemand is per slot van rekening dom, iedereen heeft gewoon zijn eigen kwaliteiten, interesses en ambities. Misschien moeten zij, zowel als wij, gewoon meer begrip en erkenning opbrengen voor de ander. En iemand moet het ijs toch breken, dus waarom beginnen wij, studenten, niet met steevast een vriendelijk knikje richting security of een kort maar beleefd gesprek? Wie weet ontdoien die heren dan wel wat meer, en is de toestand binnen afzienbare tijd weer wat opgeklaard. Ofzo.

NB: Uit angst voor eventuele represailles heeft de auteur van dit artikel alle namen veranderd.

[Metoikos]

INHOUD

P. 2 Editio

P. 2 Brussel-Centraal

P. 3 Gemeenteraadsverkiezingen

P. 3 No Flowers In The Real World

P. 4 In gesprek met Derwish Ferho

P. 5 Les @nars: des terroristes

P. 6 Ideologiekritiek

P. 7 DEATH

P. 8 DESPAIR

P. 9 DESTRUCTION

P. 10 Miss Equation

P. 10 De Centrale Pool

P. 11 De Lezersbrievenrubriek

P. 11 Blanco

DRAAI'S OM? P. 12

Jawel, geachte lezer(es), wat u hier momenteel in uw enigszins onhygiënische handen hebt is alweer de laatste editie van uw geliefde studentenblad voor wat het academiejaar 2005 – 2006 betreft. Doch geen nood, ook volgend jaar zijn we er weer om het leed uwer universitaire ontwikkelingen te verzachten met wêrkelijk relevante informatie en vele andere soorten van gezwam. Laten we hier echter niet de sentimentele zeikerd gaan uithangen. Ja, natuurlijk heeft u binnenkort examens; en dat nog wel juist nu de zon zowat is beginnen schijnen! Natuurlijk maakt u zich zorgen over al die lessen die u gemist heeft en al die nota's die u nog moet zien te pakken te krijgen! Natuurlijk zou u liever gewoon net als wij de hele dag op uw luie reet liggen, onderwijl cocktails drinkend uit longdrinks en discussiërend over de werkelijke zaken van de wereld en van dit leven! Doch dacht u dat ons dat ook maar één haar kon schelen? Well guess again, pal!

Wij leven immers in een staalharde realiteit waar alle dagen kogels om de oren fluiten en conservenblikken rinkelend om straathoeken komen gerold, waar de enige vorm van lichtpunt wordt gevormd door de neonreclame voor de nieuwste kankerwerkkende diët-coke op basis van genetisch gemanipuleerde aardvarkbessen en een vleugje van vanille, waar de mensen niet meer weten waarom ze nu ook alweer blindelings door deze straten rennen, waar ze nu ook al weer naar toe wilden gaan, en of ze wel ergens vandaan komen, of er ooit andere vormen van leven hebben bestaan. Wij hebben niet de tijd om achterom te kijken want de eerste verschroeiende wind van de laatste kernexplosie wordt ondertussen al weer voelbaar in onze rug. Overall om ons heen vallen mensen maar niemand heeft de moed om hen weer op te helpen staan. Langs de kant van de weg staan maatschappelijk werkers en functionarissen van de staat. Ze reiken ons kartonnen bekertjes met medicamenten aan...

Ondertussen groeit de nieuwste breuklijn van onze pseudo-politiek uit tot een kloof vol mensenhaat. De begrippen van inclusie en exclusie worden voorzichtig vanonder het stof gehaald en behoedzaam kiest men de vormen en figuren. Men sluit de mensen in hun hokjes op of bouwt lange 'vrijheidsmuren'. Het discours van normaliteit dat steeds strikter om de wereld wordt gespannen eindigt in de bekende verschijnselen van genocide en massamoord. De massa ouderen van dagen krijgt steeds dwingend om haar techno-fascistoïde dictatuur. Alles wat al té anders is zal nu onherroepelijk moeten gaan verdwijnen...

Doch laat zulks vooral de pret niet drukken. Na die examens komt er weer een wonderlijke vakantie aan in de universiteit zelf van het leven. Houdt trouwens ondertussen toch maar die hervormingen van het (hoger) onderwijs in het oog, en vergeet vooral ook niet op tijd eens te ontspannen!

Bram Langmans

Brussel-Centraal

Keltische en Gallische oorlogskreten echoëden lange tijd na, op straat, op onze campus en in de media, terwijl een zwart rookgordijn zich meester maakte over een uiterst fragiele civieke horizon.

Om de vijf à tien jaar lijkt ons lands' ziel door een geïsoleerde gebeurtenis geraakt te worden, op zulk een deerniswekkende manier, waarbij de samenleving de schuld ritualistisch van zich af wandelt... door... in de pas te lopen... Toen Wit, nu Stil.

Misschien krijgt ze een vaste column op de Blokstek.

Op de tv-programma's die zouden volgen de dagen na de moord werd steevast de ene na de andere clown opgevoerd om zich te excuseren voor wie we zijn. De ironie wilde dat alleen Nordin Taouil en Mohamed Chakkar zich enigszins niet lieten inpakken. Maar ja, de ene ronselde subsidies en de andere...ook... ..Nooit had ik gedacht dat ik de publieke opvoeringen van Dyab Abou Jahjah zo zou missen als tijdens de afgelopen weken...

staat ook maar de minste weerstand te bieden tegen dit merkwaardig reactionair amalgaam van neonazi's, klaplopers, ex-N-VA'ers en een deel van de Vlaamse plutocratie, waardoor ze de dan maar de juridische route verkozen door eerst ettelijke wetswijzigingen door te voeren om dan het monster via een sterk gemediatiseerd proces veroordeeld te krijgen.

Bravo!! 'De democratie heeft gezegevierd' klonk het links en rechts van Herman De Croo in het halfroond.

Zucht... dit proces heeft het einde van de democratie in dit land ingeluid.

Hoe erg is het gesteld met de weergave van de werkelijkheid door de media?

Eén moord monopoliseerde drie weken lang alle kranten en televisiestations die onze regio's rijk zijn. Naar goede gewoonte schermde de musketiers van onze Vlaamse openbare omroep met vooroordelen richting 'dé Marokkanen en dé moslims'. Ieder zijn monopolie...? Waarschijnlijk...

Op de vraag of deze roofmoord nu eigenlijk niet gewoon één der excessen is van de *grootstedelijke realiteit* antwoordde mijn tweede persoonlijkheid, met enige schaamte, bevestigend.

Het is een alledaags fenomeen zeggen alle veiligheidsinstanties waarmee dit land opgescheept zit... Geen Haan die er naar kraait...tot zulke dagelijkse misdaden *de marge* van deze samenleving verlaten en zich in het burgerlijk centrum manifesteren...Terstond sprong de *Leeuw* op zijn achterste poten en brulde zich blind op alles wat er 'allochtoons' uit zag...

De avond van de moord werd Fouad 'de analfabeet' Ahidar rechtstreeks vanuit Biarritz in de Vlaamse en Brusselse en Waalse huishoudens gekatapulteerd om in naam van de allochtone gemeenschap zijn excuses aan te bieden.

Vanwaar die haast om het beklagdenbankje te betreden?

Het antwoord is niet zo moeilijk te achterhalen. Ahidar werd opgejaagd door de stempel die Hind 'heb kloten maar ben wereldvreemd' Fraihi gedurende de weken die voorafgingen aan de moord op het publieke debat zette.

Onzin? Verre van! Hind zou –dit keer zonder zonnebril, gezichtssluijer of verstopt achter haar broer Tarik- eens effie uitleggen hoe die jonge *moslimboeven* in elkaar staken. 'Ze stelen omdat ze haram (religieuze verboden) zaken met haram geld moesten kopen en dit geld moet dan bij voorkeur van een *ongelovige* (Joe) afhandig gemaakt worden', dixit de journaliste.. We klokken af op woensdag 12 april...iets na acht op Terzake...Ik wist niet wat ik hoorde!

Wilde men van Joe zaliger de blanke *Rodney King* maken...?

Hind Fraihi. Een knap dingske? Dat staat als een paal boven water.

Moeten we medelijden hebben met haar? Ook. Want Hind overtrof Mimount 'Couscous met frieten' Bousakla in reductionisme en disproportionaliteit.

Zij die dachten dat alleen Siegfried Bracke zijn ziel verkocht had aan de duivel: zelfs Phara de Aguirre bleek na jarenlang tegenspartelen niet meer te kunnen weerstaan aan het extreem-rechte discours. Dit keer naderde het gevaar te dicht bij huis, haar kinderen studeerden tenslotte ook in Brussel, liet ze zich gevallen tijdens de live uitgezonden 'koffieklots' met Brice 'adviseur van schendingen van de driemachtenleer' De Ruyver...

Zoek het verband: Marokkanen, moslims en mp3-spelers. 'Eureka', spoot Marion van San, live uit Amsterdam, haar xenofob gif, 'de cijfers geven het aan', die jongens zijn genetisch vatbaarder voor criminaliteit...

Het gelijkheidsteken tussen tweederangsburgerschap en misdaad werd in ere hersteld. Met dank aan de Europese Volkspartij die Polen de EU binnenloodste? Hej! ik mag toch ook eens grappen! Nee...?!

Geschiedenis is géén vies woord...en de tijd dat de Belgen de touwtjes in handen hadden in Congo is al lang voorbij...yeah right...

'Lumumba is een racist', schreeuwde Manu Ruys het eind jaren vijftig uit in *De Standaard*, toen de massale nationalistische Congolese krachten de Belgische kolonisator op de knieën trachtten te dwingen. Geen enkele (blanke) koloniaal werd veroordeeld op basis van de antiracismewetten die toentertijd van kracht waren... Maar wel, de zwarten... voor 'omgekeerd racisme', zoals Ludo De Witte het in één van zijn essays bestempelde. Ding Dong!!

Doet dit nog geen belletje rinkelen, oh ontzettend hooggeachte lezer(es)?

Het establishment en de rest hadden deze moord maar graag toegeschreven aan die 'racistische allochtonen'...Doch onze Poolse 'collega's' beslisten er anders over.

Leitkultur-discours werden met het schaamrood op de bolle wangen van Filip 'Schiet me door de kop' Dewinter opgeborgen. Nou ja, tot bleek dat de Poolse daders...euhm ja... 'zigeunerbloed' hadden...

Maar goed laten we tot de kern van dit verhaal blijven: op 21 april 2004 werd het toenmalige Vlaams Blok op basis van de gloednieuwe antiracismewet voor het Gentse Hof van Beroep veroordeeld voor het aanzetten tot haat en discriminatie. De traditionele partijen bleken na 12 opéénvolgende verkiezingsnederlagen niet in

Op het eerste zicht zie je de meeste onder ons goedkeurend knikken, want zijn die racisten nu niet walgelijk om aan te horen? Maar door racisme te projecteren op één partij, daarmee hebben we de diepere wortels van de etnisch-culturele uitsluitingmechanismen nog niet uitgetrokken. Verre van. Deze worden alleen sterker geworteld in onze juridische en institutionele machinerie. Het blokproces was een politiek proces, een schijnproces en verbergt de ongelijkheden en de structurele discriminaties in mijn land.

Moest politiek niet in de politieke arena bedreven worden? Denkt men nu echt dat men het racisme uitroeit door haar contingente politieke vertaling te veroordelen?

U vraagt wat het gevaar is meningen te onderwerpen aan wetgeving?

Anderen en ik antwoordden u dat de antiracismewetten de kiemen in zich dragen van een ongebreideld totalitair en repressief beleid tegen éénieder die zich verzet tegen onrecht en er een mening op na durft houden die indruist tegen de normen van maatschappelijke 'reproductie-waardige' denkbeelden.

Andersglobalisten zullen dra veroordeeld worden voor subversieve ideeën met 'terroristisch oogmerk' en anti-zionisten zullen veroordeeld worden voor 'antisemitisme'. Dit is geen fictie, mijn dierbare lezer, het proces tegen de AEL op basis van de antiracismewetten is volop bezig.

Wie zal daarna volgen? Ramsey Nasr? Attac? De Moeial? Met dank aan Walter Pauli en Peter Vandermeersch.

En ja, natuurlijk zijn deze wetten het vehikel bij uitstek om in de toekomstige 'éénpartijstaat Vlaanderen' de islamitische minderheid mee te disciplineren of... te verplaatsen...

Alleen toen ik even in Israël verbleef, vorige zomer, heb ik me onveilig gevoeld. Of ik nu vertoefde tussen ashkenazim, mizrahi, sefardim of falasja's, de haat in hun ogen jegens mijn Arabisch uiterlijk is onbeschrijflijk...

In België: bekeken, geminacht door mijn medeburgers, vaker gecontroleerd door de politie.. omdat ik..inderdaad... een 'Noord-Afrikaans' uiterlijk heb. Opgejaagd door camera's die als paddestoelen uit de grond schieten, ontkend door mijn medeburgers.

Vraagt u zich wel eens af wie zich nu echt onveilig voelt?

Mijn verhaal begint de dag dat Joe stierf...

R.I.P. Joe

Martin Van Ganshoren

De strijd om de 'allochtone' stem

Gemeenteraadsverkiezingen in België en Nederland

Een tussentijdse democratische afstraffing van de xenofobe stijfburgerlijkheid door de allochtone stemgerechtigden; zo dient de uitslag van de Nederlandse gemeenteraadsverkiezingen gezien te worden. Nu de weg naar de stembus op 8 oktober hier afgelegd zal worden, rijst de vraag of een soortgelijke electorale verschuiving ook in België tot de mogelijkheden behoort.

Wat is er nu precies aan de hand in Holland? Wel, allereerst ontkomt men er niet aan een blik te werpen op de voorgaande gemeenteraadsverkiezingen in 2002. Pim Fortuyn werd met zijn Leefbaar-partij vanuit het niets de grootste partij in zijn stad Rotterdam. De gevestigde politieke orde daalde paars-aangelopen uit de Haagse ivoren toren af om te redden wat er te redden viel. Het kwaad was echter reeds geschied; de onvrede had zich bij de lokale verkiezingen geuit in een blanke middelvinger de politieke correctheid van het paarse kabinet. Bij de landelijke verkiezing cumuleerde dit in een polarisatie van grote omvang, met een politieke aardverschuiving en moord en doodslag tot gevolg.

Nu, met de verkiezingen van 7 maart, blijkt de crisis nog steeds niet voorbij: alweer is de Nederlandse massa woedend en wijst ze met de beschuldigende vinger naar het gezag, naar minister-president Balkenende en zijn rooms-blauwe regering. Vier jaar na de Fortuyn-revolte zijn zo'n twee dozijn 'Pimmetjes' opgestaan en verdwenen, en het volk voelt zich nog immer onbegrepen, verlaten en angstig.

De interessante ontwikkeling die bij de verkiezingen in maart tot uiting is gekomen, is de wederopstanding van links. De vierjaarlijkse slinger beweegt zich diametraal door het politieke spectrum en gaat steevast ten koste van de regeringspartijen. De Nederlandse oppositie spint hier garen bij en ziet als een stuurman aan wal het centrumrechtse schip zinken. Zo ook nu; de coalitiepartijen CDA, VVD en D66 leden een smadelijke nederlaag en de PvdA en SP zijn op gemeentelijk niveau nog nooit zo groot geweest.

De tegenstem – of middelvinger, zo u wilt – is een universeel verschijnsel, iets wat op Downing Street 10 beaamd zal worden. Een nieuw aspect bij de gemeenteraadsverkiezingen van de stemplichtvrije noorderburen is echter de collectieve opkomst van de allochtoon. Onder de strakke hand van VVD-minister Rita Verdonk (vreemdelingenzaken en integratie) zorgt de polarisatie die zij teweegbrengt voor een absolute dichotomie in de Nederlandse samenleving. Eerst de verzuiling, nu de 'ritalisering'...

Als ware zij God zelve op de dag des oordeels, vervult 'IJzeren Rita' haar rol met verve; vol is vol, en dat geldt zowel voor Nederland als voor de hemel. Onlangs schreeuwde zij het op Pimmeliaanse wijze uit: "Ik ben niet rechts; ik ben niet links; ik ben recht door zee!". Dit zal dezelfde zee zijn waar het centrumrechtse schip in verdwijnt, om de allegorie te vervolledigen. Verdonks beleid is bij de voorbije gemeenteraadsverkiezingen geapocalyptiseerd in een allochtoon 'neen' van Bijbelse proportie; een zwarte middelvinger zogezegd.

Waar de middelvinger vier jaar geleden niet groot genoeg was, kon deze dit jaar wel degelijk een vuist maken. Met acht procent van het electoraat

is de allochtone stem een belangrijke speler geworden in de politieke arena, iets wat goed begrepen is door met name de Partij van de Arbeid en de Socialistische Partij. Het Aboutaleb-effect – naar de populaire Amsterdamse PvdA-schepen van Marokkaanse afkomst Ahmed Aboutaleb – kwam met name in de grote steden zeer duidelijk tot wasdom.

Tevens kwam de AEL van Dyab Abou Jahjah met een stemadvies dat – al dan niet om die reden – in de praktijk bewaarheid werd. Op twee gemeenten

allochtone gemeenteraadsleden, die veelal met voorkeursstemmen omhoog zijn gekatapulteerd, voor 'ongelukken' kunnen zorgen. Zij zouden lang niet allemaal voldoende gekwalificeerd zijn, dixit het kontje – de weinig respectvolle bijnaam van Wouter Bos. Verder deelt Bos Scheffers angst voor de ontwikkeling naar een PvdA, waarbij de A voor Allochtoon staat, niet: "Zo lang wij vasthouden aan ons verhaal, blijven we de partij voor iedereen."

De Nederlandse gemeenteraadsverkiezingsuitslag

na, riep de AEL haar Nederlandse leden op om hun stem uit te brengen op de links-populistische SP. Deze anti-establishmentpartij bij uitstek zou, aldus Abou Jahjah, het meest doen ten behoeve van integratie en zou het principieelst vasthouden aan de opgestelde programma's. Hoe dan ook, de partij van Jan – "Stem tegen, stem SP" – Marijnissen heeft nog nooit zo'n grote aanhang gekend.

Dat gaat de goede kant op daar in Nederland, hoor ik u al denken; de redding van links is de allochtone stem, een rode toekomst is veiliggesteld. Maar nee, zo makkelijk is het niet. Is de zwarte middelvinger enkel tegen de huidige regering gericht of is deze ideologisch gedetermineerd en daarmee verzekerd van continuïteitswaarde? Na de euforie om de hoge participatie van Hollandse kiezers met Marokkaanse of Turkse roots, stak het scepticisme meteen de kop op. Het is ook nooit goed, dacht de middelvinger.

Hoogleraar Grootstedelijke Problematiek aan de Universiteit van Amsterdam Paul Scheffer waarschuwt voor mogelijke perverse gevolgen van de massale allochtone stem voor zijn partij, de PvdA. De auteur van het invloedrijke artikel *Het multiculturele drama* (2002) voorziet een situatie waarin etnisch cliëntelisme de boventoon voert. Scheffer koestert de angst dat dit tot een samenvallen van etnische, ideologische en mogelijk zelfs religieuze breuklijnen kan leiden. Een uittocht van blanke kiezers en een grote invloed van de normen en waarden van de nieuwe, vaak islamitische, leden op het partijprogramma van de PvdA zijn zaken waar de partij zich voor moet hoeden, aldus Scheffer.

PvdA-leider Wouter Bos heeft aan de verkiezingsuitkomst ook geen eenduidig positief gevoel overgehouden. Bos vreest dat de nieuwe

van 7 maart zijn niet op een simpele en eenslachtige manier te interpreteren. Ook het moment waarop de slingerbeweging weer de andere kant op slaat is moeilijk te voorspellen. Wel staat vast dat men vanaf nu niet langer om de kracht van de allochtone stem heen kan. Een integratie op ideologisch vlak is aanstaande en dat kan een stap in de goede richting zijn wat betreft de 'ontrialisering' van de Nederlandse samenleving. Maar, gezien de continue onvrede van de gemiddelde Hollander, rest de vierjaarlijkse vraag: naar wie zal de middelvinger de volgende keer wijzen en van welke kleur zal die zijn?

Als het regent in Amsterdam druppelt het in Antwerpen. Om een lang verhaal kort te maken: over enkele maanden zijn er ook in België gemeenteraadsverkiezingen waardoor we ons kunnen afvragen of een herhaling van hetgeen zich in Nederland heeft afgespeeld ook in België, meer bepaald in Vlaanderen, mogelijk is.

VLD-voorzitter Somers heeft zich nog niet zo lang geleden reeds ingedekt voor een eventuele middelvinger door te stellen dat de gemeenteraadsverkiezingen, die in oktober van dit jaar zullen plaatsvinden, de temperatuur in de Dorpsstraat meten en niet die in de Wetstraat. Een afstraffing van zijn partij, die te kreunen heeft onder het gebash Dedecker – wat de partij letterlijk in een linker-en rechtervleugel dreigt te doen uiteenvallen, of een civiele en etnisch stroming zo je wil – is niet ondenkbaar. Daarom kaatste hij de bal terug door te stellen dat een mogelijke nederlaag op het gemeentelijke niveau niet per se betekent dat de liberale partij van hetzelfde laken een broek krijgt tijdens de federale verkiezingen die in 2007 over België zullen razen. Een groot verschil met de Hollandse gemeentelijke realiteit is dat er bij ons vanaf dit

jaar rechtstreekse burgemeestersverkiezingen zullen plaatsvinden. Wat Antwerpen betreft houden alle partijen hun hart vast voor de mogelijke rechtstreekse verkiezing van Filip Dewinter (VB). Het gloednieuwe systeem Imperiali dat van toepassing zal zijn zorgt voor een nieuwe zetel-verdeelsleutel en voorziet ook in een blokkeringsminderheid voor de oppositie. Dit houdt in dat wanneer een partij de veertig procent bereikt, ze een quasi vetorecht kan uitoefenen tijdens de gemeenteraadsstemmingen. In concreto betekent dit dat ook al mocht Filip Dewinter naast de burgemeestersjerp graaien, zijn partij het Vlaams Belang slechts vijf procent af zit – bij de vorige verkiezingen strandde het VB op 35% - van de controle over het Schoon Verdiep. Herinnert de lezer zich een 'personage' dat de naam Hugo Coveliere droeg? Wel, brompot Coveliere werd op 8 februari 2005 officieel uit de VLD verbannen wegens smaad aan het adres van enkele topfiguren binnen de partij, alsook zijn niet-aflatend betoog tegen het cordon sanitaire en zijn intenties om een nieuwe liberale partij te starten. Toen Coveliere de deur werd gewezen, stond hij terstond met de blauwdruk van zijn nieuwe liberale partij in de hand te zwaaien. VLOTT werd de naam van de *nieuw-rechtse* liberale partij die ook meteen akkoord ging met een alliantie met het Vlaams Belang voor de gemeenteraadsverkiezingen 06. Mocht Coveliere de rechtse-re stemmen van de VLD en het Liberaal Appel kunnen recupereren, dan is de veertig procent die men nodig heeft voor een blokkeringsminderheid dichterbij dan ooit. Het is ook niet ondenkbaar dat Filip Dewinter zijn vingers niet wil branden aan Antwerpen, en Coveliere als 'ervaren marionet' naar voren schuift...

Hoe zijn bij ons de allochtone stemmen verdeeld? Voor één keertje zullen we ons permitteren om het karikatuur uit te drukken dan in het geval van Nederland: de helft van de stemmen gaat naar rechts en de andere helft naar links. Van oudsher stemmen vele genaturaliseerde eerste-generatiemigranten voor de Christendemocraten, omdat zij het dichtst bij de moslimdemocratische ethiek aanleunen. De coalitie die Kardinaal Danneels enkele maanden geleden gesmeed heeft tussen de drie monotheïstische godsdiensten in de strijd tegen euthanasie en abortus, heeft bij vele gelovige allochtonen (eerste- en derdegeneratie) de religieuze snaar geraakt en zal de CD&V geen windeieren leggen. Het gros van de hooggeschoolde generaties die gesocialiseerd zijn in onze Vlaamse materialistische waarden kunnen zich dan weer eerder identificeren met de Liberalen. Doch valt het niet te ontkennen dat de tendens om op de socialisten te stemmen nog steeds bestaat en dat we dus wel misschien ergens een parallel met Nederland kunnen trekken. Op het einde van de vorige eeuw strandden de socialisten op 15 procent, een historisch dieptepunt. Het nieuwe millennium bracht echter enkele procenten met zich mee, en vandaag de dag schippt de SP.A van Johan Vandelanotte tussen de achtien en de twintig procent.

Het staat als een paal boven water dat de allochtone stem het overleven van de socialisten rekt, zolang ze in het politieke centrum blijven aanmodderen.

Martin Van Ganshoren en Daniël van der Meer

Column

There Are No Flowers In The Real World

"Laten we toch dansen, Jan, de maan straalt zilveren vreugde om het heengaan van de dageraad en overal zijn die bloemen!"

Jan staart voor zich uit, licht bezweet, de tanden op elkaar geklemd tot een harde witte massa.

"Kom nu Jan, straks schudt de wereld weer de nevels uit haar slapend-matte lijf en vult de vuiligheid weer de straten."

Het licht dat op deze lentedag de aarde heeft weten omvatten kronkelt zich tot zachtjes-warme slangen. De wereld is een spookvertrek waar rook en roest in blijven hangen.

"Ach Jan, wat ben je vandaag toch zwijgzaam en zo in-jezelf-teruggetrokken. Wat gaat er toch door

dat hoofd van jou, dat je steeds zo loopt te mokken?"

Jan draait langzaam het hoofd naar de traag-stromende rivier en bijt stevig op de tanden. Zweetdruppels persen zich onophoudelijk uit zijn lichaam en hij staart angstig naar zijn handen.

"Wat is er toch met je Jan? Je bent er helemaal niet bij vandaag, leeft in een kerker zonder wanden."

Jan ervaart weer hoe de tijd zich traag ontdebelt, ziet zichzelf tegelijkertijd in de toekomst en het verleden. Hij ziet hoe het eigen spoor doorheen de ruimtetijd zich kruist met een wirwar van andere wegen.

"Ik weet het niet meer, Ans, ik lijk welhaast de hele tijd te dromen."

Even valt een stilte. Ans, onrustig en verloren, voelt hoe in haar diepste zelf onuitsprekelijke gedachten groeien. Ze ziet reeds voor zich hoe hij straks zijn koffer pakt en tranen strooit over haar handen.

"Wat bedoel je Jan? Je zal me nu toch niet verlaten?"

Even flitst een glimlach over zijn lippen: een vonk van bliksemlicht op vurig-witte blinden.

"Weet je nog Ans, hoe de wereld voor mij tegenwoordig somtijds lijkt te desintegreren? Gisteren had ik het weer. Ik kwam terecht in een

nevelige vlakte waar slechts beton en asfalt bloeiden, waar emoties worden gecultiveerd omdat ze van zichzelf niet langer groeiden. Ik zag de werkelijke wereld, Ans, en zag slechts geprefabriceerde spaanderplaten en donker-grijze schimmen. Iedereen liep er met de ogen dicht en scheen in diepe droom verzonken. Iedereen liep er weg van 't licht en leek overdevren zwaar beschonken. Ieder was er op zichzelf gericht en hun blik en adem stonken. Ik zag de werkelijke wereld, Ans, en in die wereld zijn geen bloemen."

Jan bijt hijgend de eigen tanden stuk. Uit zijn linker-ooghoek vloeit een traan...

Bram langmans AKA
The Boy That Ate His Glasses

Interview met Derwish Ferho, 06/04/06

'Turkije moet haar multinationale karakter erkennen'

Mr. Ferho, u bent voorzitter van het Koerdisch Instituut in Brussel en u kwam eind maart gedurende enkele dagen in het nieuws in verband met de moord op uw ouders in Turkije. Zou de moord op uw ouders iets maken hebben met uw politieke activiteiten hier in België?

Ferho: Daar hebben we natuurlijk geen concrete bewijzen van maar ik denk wel dat mijn politiek engagement dé reden was. Waarom zou men anders een bejaard koppel, allebei ouder dan tachtig jaar, op zulk een beestachtige manier om het leven gebracht hebben? Zij waren stokoud en onschuldig. Mijn ouders deden niet aan politiek. Maar hun kinderen die in België en Duitsland leven zijn wel politiek actief. We hebben persoonlijk bepaalde bedreigingen gekregen van de dorpswachters alsook van de plaatselijke autoriteiten en de militaire autoriteit. Ook kennissen van ons hadden zulke dreigementen opgevangen in het dorp en omstreken. Mijn ouders zijn verschillende keren gewaarschuwd door vrienden van ons dat ze informatie hadden opgevangen in de trant van 'Derwish en zijn broer moeten het rustiger aan doen, het is niet nodig dat ze zo actief zijn in Europa want er is iets op komst, we horen hier en daar bedreigingen'. Maar eerlijk gezegd hebben we nooit verwacht dat onze ouders de slachtoffers zouden worden. Ze hebben mijn ouders gekozen omdat ze té zwak waren en ook om de rest van de dorpingen af te schrikken en hen een incentive te geven om het dorp te verlaten. Daar zijn ze dan ook in geslaagd want twee weken nadien hebben de dorpingen besloten om massaal het dorp te verlaten.

De Turkse minister van Buitenlandse zaken Abdullah Gül had onze Minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht, die ook OVSE-voorzitter is, beloofd dat er een onderzoek zou komen.

Is dit geen duidelijk signaal dat er een halt wordt geroepen aan de straffeloosheid?

Ja, die belofte werd gemaakt in Wenen. Maar ik geloof niet in die woorden. Er zijn trouwens nog negen andere moorden begaan in het dorp voor dezelfde politieke redenen. Negen broers, die in het verzet zaten, zijn op exact dezelfde wijze vermoord in ons dorp. Tot nog toe is er niets opgelost of opgeklaard. Dus waarom zou de Turkse staat of leger mijn case een aparte behandeling gaan geven?

Wordt u persoonlijk op de hoogte gehouden van het onderzoek?

We hebben de hulp ingeroepen van twee advocaten, de Turkse mensenrechtenorganisatie en DTP, een koerdische politieke partij, met wie wij voortdurend in contact zijn. We proberen via hen de situatie ginder goed op te volgen.

De VRT, meer bepaald Siegfried Bracke, was er als de kippen bij om een verband te leggen tussen de zaak Erdal en de moord op jou ouders. De link werd gelegd omdat jij ooit eens opgeroepen geweest bent om te tolken voor Erdal. Is er een verband tussen de twee gebeurtenissen, de moord op jou ouders en de ontsnapping van Ferhriye Erdal?

Ik geloof helemaal niet in een link tussen het dossier van Erdal en de moord op mijn ouders. Ik zou geen enkel verband kunnen zien tussen de twee. Ferhriye Erdal is lid van DHKC, een linkse verzetsorganisatie. En de twee vermoorde bejaarden zijn de ouders van twee mensen (Derwish en zijn broer, nvdr.) die hier vroeger als politiek vluchtelingen verbleven en ondertussen genaturaliseerde Belgen zijn. Ik zie geen enkele link tussen de twee.

Wat is het opzet en wat zijn de doelstellingen van het Koerdische instituut?

We werken in twee richtingen. Er is het informatie-aanbod en de sensibilisering van niet-Koerden rond de Koerdische problematiek. Zoveel mogelijk informatie verspreiden over de koerden in Turkije, Syrië, Iran, de Kaukasus en Irak om zo het politiek bewustzijn te verhogen. Het tweede luik waarin we werken is dat we de Koerden hier helpen integreren maar zonder verlies van hun identiteit. Ze kunnen Koerden

blijven zoals de Turken, Marokanen, Italianen of Spanjaarden dat kunnen maar ze krijgen wel hulp om zich beter te kunnen oriënteren in hun nieuwe samenleving.

Zit daar ook materiële hulp bij?

Neen. Vooral morele hulp.

Wat bedoelt u met de Koerdische identiteit behouden? En heeft u het over de politieke of culturele identiteit?

De culturele identiteit maar daar zit voor mij ook de politieke identiteit in vervat. Wij van het Koerdisch instituut zouden het zonde vinden als de Koerden in Europa op een bepaald ogenblik zeggen "wij zijn geen Koerden meer". Integendeel ze moeten Belgen zijn en trots zijn op hun Koerdische afkomst. We leven in België dus we moeten de taal leren, meer contacten hebben met onze autochtone en andere allochtone burens. Je weet pas wie je bent als je met de andere in dialoog treedt en samen leeft.

De laatste tijd hebben er dodelijke rellen plaatsgevonden in Zuid-Oost Turkije, meer bepaald in Diyarbakir en Batman, waarbij het Turkse leger en de ordediensten met scherp schoten op de betogers. Wat is er eigenlijk gebeurd en wat waren de aanleidingen daarvoor?

De aanleiding van die manifestatie waar jij het over hebt en van de beschietingen door het Turkse leger in Koerdistan, want voor mij is het Koerdistan en niet Zuid-Oost Turkije dat door de Turkse staat wordt bezet, is dat twee dagen voor het Koerdische nieuwjaar (Newroz) het Turkse leger een veertiental PKK-guerillero's (PKK is de Koerdische Arbeiderspartij die sinds 03/05/2002 op de EU-lijst van terroristische organisaties prijkt, nvdr.) gedood heeft met chemische wapens. Het leger heeft ook geweigerd de lijken vrij te geven aan hun families. Omdat bij ons doden zo snel mogelijk begraven moeten worden waren we niet akkoord met die beslissing van het leger. De lichamen waren niet doodgeschoten maar er

waren wel duidelijke tekenen van chemische bombardementen doordat de lijken zwart verkleurd waren. Hierop hebben de Koerden gemanifesteerd. Dit was de reden waarom de Koerden gingen protesteren omdat ze het gebruik van de illegale chemische wapens wilden aanklaarten alsook wilden ze de lijken van hun familieleden terug krijgen en zelf beslissen wanneer ze hen gingen begraven, dat is wat de plaatselijke en nationale autoriteiten hebben geweigerd en dan heb je een soort Intifada van de Koerden in Diyarbakir gehad.

U zegt dus dat er een volksopstand plaatsvond?

Inderdaad en niet alleen in Diyarbakir maar ook in Batman, Cizre, Mersin, Betlis en alle andere Koerdische steden. Zelfs West-Turkije; Istanbul, Ankara, Izmir etc. Dus het gaat hier niet alleen over een plaatselijk fenomeen maar in het hele land werd er geprotesteerd want de Koerden leven nu eenmaal verspreid over heel Turkije. Ofdat de Turkse autoriteiten dit nu graag horen of niet: er leven misschien evenveel koerden in het Westen van Turkije als in het Zuid-Oosten van het land. Je hebt bijvoorbeeld zo'n vier miljoen Koerden in Istanbul en 1 miljoen in Ankara.

Ja maar, als ik u zo hoor houdt u zich niet meer bij jou vorige stellingname dat alleen Zuid-Oost Turkije Koerdisch gebied zou zijn...

Kijk, Zuid-Oost Turkije is Koerdistan. En daar blijft het wel degelijk bij. Maar er leven nu eenmaal op de rest van het Turkse grondgebied ook veel Koerden die daar best wel met de Turken moeten kunnen samenleven net als er bij ons veel Turken wonen.

Mocht Koerdistan ooit onafhankelijk worden dan bestaat wel de vrees in de internationale gemeenschap dat het 'voormalige slachtoffer' zich als 'de agressor' gaat gedragen tegen de Turkse inwoners in Zuid-Oost Turkije, wat u Noord-Koerdistan noemt. Kijken we maar naar de genocide en deportaties op/van het Palestijnse volk die de joodse

slachtoffers van de holocaust en hun nakomelingen in Palestina begaan...

(denkt lang na) Persoonlijk denk ik niet dat zo iets gruwelijk gaat gebeuren. Ik hoop van niet. Echt niet. Stel dat de Koerdische regio autonoom zou worden denk ik niet dat ze gaan zeggen "nu moeten de Turken weg of de Arabische of andere minderheden".

Neen. We leven samen en of de koerden het graag hebben of niet er zijn ook veel Turken in Koerdistan. Ook omdat we ook in het westen van Turkije zitten waardoor het moeilijk is om te zeggen dat een bepaalde regio voor de Koerden is en een andere niet. Op een moment dat grenzen aan het verdwijnen zijn in Europa en de rest van de wereld moeten we geen grenzen gaan maken tussen ons en de Turken en de Arabieren en de Perzen. Neen. We moeten proberen samen te leven en vrede na te streven.

Je moet ook weten dat de Koerden eigenlijk geen vragende partij zijn voor de onafhankelijkheid van Noord-Koerdistan.

Wat willen de Koerden dan wel? Autonomie?

Zelfs geen autonomie!

We vragen gewoon respect voor de fundamentele culturele rechten van de Koerden. Die zijn zo belangrijk want eenmaal die rechten erkend zijn zal de economische situatie van de Koerden vanzelf verbeteren want als het veiliger is zullen de investeringen vanzelf volgen. Daar hebben we geen angst voor. Maar het voor het ogenblik is het niet veilig voor de Koerden, laat staan voor potentiële investeerders.

Heeft het onafhankelijkheidsidee dan afgedaan?

Ja kijk, ik ken op het moment geen enkele Koerdische politieke partij die de onafhankelijkheid eist.

En de PKK?

Bij het ontstaan van de PKK eisten ze de onafhankelijkheid maar de realiteit heeft ze gedwongen om onder ogen te zien dat dat onmogelijk is. Want wat met de Koerden in Istanbul of Ankara? Nog een voorbeeld: Mersin is Turks maar 60% van de inwoners is van Koerdische origine...

Kunnen de Koerden vrede nemen met de Turkse staat als staatkundige-politieke entiteit onder de voorwaarde van erkenning van de Koerdische natie?

Ja, op het moment dat onze identiteit wordt erkend als volk en we onze taal mogen gebruiken. Wij willen dat de Turkse staat zich aanpast aan de demografische realiteit. Ik zie geen reden waarom de republiek Turkije moet opgeheven worden. Neen. De republiek Turkije daar behoren we toe maar het is er een met verschillende volkeren en dit moet erkend worden.

Er waren ook aanslagen van TAK - een organisatie die banden zou hebben met de PKK - in West-Turkije. Zijn zulke aanslagen op onschuldige Turken én Koerden in West-Turkije niet contraproductief voor het imago van de Koerden in Europa en hoe legitimeert TAK aanslagen op onschuldige burgers?

Ik weet niet of TAK een splintergroeping is maar wat ik wel weet is dat er alleszins ex-PKK'ers bijzitten. Volgens de laatste opiniepeilingen, gehouden door de Turkse media zelf, steunt 80% van de bevolking in de koerdische regio TAK. En niet omdat ze een gewapende oorlog willen hebben. Neen. De Koerden zijn de vernederingen en onderdrukking kotsbeu. Ze bestaan maar worden beschouwd als niet-bestaanden. Dat is wat die mensen drijft tot wanhoop. En in die zin veroordeelt TAK alle Koerdische partijen waaronder de PKK dat deze niets doen om de situatie te veranderen. Die mensen van TAK veroordelen de PKK en de rest van de Koerdische partijen dus omdat die niks meer doen en de gewapende strijd hebben opgegeven.

Wat zouden volgens u de motieven zijn achter de ontkenning van de Koerden als volk?

Er zijn verschillende motieven: economische, militaire en strategisch motieven waarbij de

Interview met Derwish Ferho, 06/04/06

'Turkije moet haar multinationale karakter erkennen'

staatseenheid centraal staat. De angst leeft in Turkije dat de Turkse staat uit elkaar gaat vallen als de Koerdische identiteit wordt erkend. Of dit nu objectief waar is of niet weet ik niet. Maar voor ons betekent de erkenning van de Koerdische identiteit en de andere identiteiten in Turkije niet het uiteenvallen van Turkije.

Hoeveel Koerden wonen er in Turkije?

Ik schat rond de twintig of vijftwintig miljoen

Hopen de Koerdische partijen op de toetreding van Turkije tot de EU? Houden ze zich daarom koest?

U moet weten dat 80% van de Koerden voorstander is van het lidmaatschap van Turkije bij de EU terwijl alleen maar iets van 40% van de Turken voorstander zijn van de toetreding! Wij willen dat Turkije lid wordt van de EU. Niet omdat we verliefd zijn op onze dictatuur maar gewoon omdat wij het dan beter gaan hebben en onze rechten binnen Europa beter gewaarborgd zullen worden. Via de Europese instanties kunnen we dan meer afdwingen, we hebben dan meer beweegruimte. Zo kunnen we de ontvolking door Turkije van onze Koerdische regio stoppen. Turkije zegt openlijk dat ze niet wil voldoen aan de criteria van Kopenhagen maar dat de EU zich maar aan de normen van Ankara zou moeten aanpassen. Als je dit vertaalt naar de realiteit zie je dat het doel is om tussen nu en de toetreding de Koerdische regio te ontvolken onder het mom van de strijd tegen terreur.

En op welke manier gebeurt dat dan?

Door de bevolking in de regio te terroriseren, door moorden te plegen in de regio, door plunderingen, door het systeem van dorpswachters. Vroeger

waren de dorpswachters met 90.000, nu zijn het er 58.000 en ze worden constant bewapend door het Turkse leger.

Zijn het burgers?

Ja en het tragische is dat het onze eigen koerden zijn die bewapend en betaald worden door de staat. Ze zijn gebonden aan Ankara en als ik me niet vergis is het het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat hen vergoed en zij opereren alleen in het overwegend door Koerden bewoonde deel van Turkije, dus niet in het Westen. Hun voornaamste officiële taak bestaat erin de PKK-guerilla's te bestrijden maar de realiteit is dat wij al vijftien jaar geteisterd worden door plunderingen,

moorden en diefstallen... En ze hebben ervoor gezorgd dat er een exodus plaatsgevonden heeft van meer dan vier miljoen Koerden! Natuurlijk heeft ook de oorlog hier ook mee te maken. Het is niet alleen de verdienste van de dorpswachters dat de mensen zijn gevlucht. Maar ook de PKK-guerilla's zijn verantwoordelijk! Zij kwamen 's avonds naar de dorpen en gingen 's morgens weer weg waardoor het Turkse leger haar woede koelde op de bevolking in plaats van de opstandelingen.

Een jaartje geleden heeft de Turkse premier Recep Erdogan voor de eerste keer erkend dat er een koerdische kwestie bestaat wat impliciet toch de erkenning van jullie als volk inhield?

Tjah, hij zei dat het zijn persoonlijke kwestie was. Het is zijn eigen persoonlijke kwestie, zei hij, waar hij zelf een oplossing voor zou vinden. De week nadien verklaarde hij in Moskou dat "zelfs in Argentinië een onafhankelijk Koerdistan bestreden zal worden". En we praten hier over dezelfde Erdogan.

Naar aanleiding van de manifestaties in Diyarbakir zei hij: "Kijk als de mensen de verantwoordelijkheid voor hun kinderen niet willen opnemen dan moeten ze maar de gevolgen dragen". Dus de kinderen die betoogden werden doodgeschoten door diezelfde Erdogan. Kinderen van zes jaar oud soms.

Zegt U dat Erdogan hetzelfde beleid overneemt van zijn voorgangers?

Zolang de militairen aan de macht zijn in Turkije verandert er niets. Een nieuw parlement of regering heeft niet veel impact op de politiek bij ons in Turkije. De echte machthebbers, de militairen, veranderen niet. De regering kan dan zelfs de beste bedoelingen hebben, ze wordt verlamd door het leger.

Een van de voorwaarden voor toetreding tot de Unie was dat Turkije de macht van het leger zou moeten inperken om aan de 'democratische Europese norm' te beantwoorden.

En toch. In de officiële documenten spreekt men niet echt over de macht van de militairen. Volgens bepaalde beleidsmakers van de EU heeft de EU het Turks leger nodig, het is een gigantisch leger van 700.000 soldaten!

Dat is niet niets, dus maken ze eigenlijk geen al te groot probleem over de politieke rol die het leger speelt. De hypocrisie van de EU kan je daar heel duidelijk zien. De EU is bereid om speciale toegevingen te doen.

Bilal Benyaich

Les @nars, pas que des terroristes !

L'article Français

L'anarchisme, un mot qui inspire autant de craintes pour certains que d'inspiration pour d'autres... Combien de personnes qui refusent de rentrer comme des moutons dans le « système » ne se font pas traiter d'anarchistes ? Combien d'adolescents en révolte ou de « fashion victims » n'en ont pas adopté la coiffure ? Combien ne dessinent pas ses symboles sur leur sac *eastpak*, sur les bancs des écoles, sur les abris bus ? Le A anarchiste est autant véhiculé par la « mode » et dans l'imaginaire collectif des jeunes que la figure de Che Guevara mais ce mouvement politique est tout aussi mal connu par eux que ce grand révolutionnaire. Mais qu'est-ce que ça veut dire exactement, anarchisme ?

Le désordre ? Le chaos ? Pas tout à fait. Le terrorisme ? Parfois mais de manière marginale bien que les anars soient souvent assimilés aux terroristes qui ont fait la Une des journaux de la Belle Epoque. La révolte ? Le refus de toute autorité, de l'armée, de la propriété privée et de l'église ? Surtout, oui... Mais pas seulement. L'anarchiste peut être pacifiste, collectiviste mais aussi pour l'amour libre, contre l'alcoolisme, ou encore écologiste, féministe, naturiste, végétarien, il peut être de droite ou de gauche mais il est surtout libertaire et demande parfois une grande morale et une discipline personnelle assez exigeante. Ce qui est clair c'est qu'il existe presque autant de définitions de l'anarchisme que le nombre de ses partisans.

An-arché, dont l'origine est grecque, cela signifie l'absence de commandement, donc l'absence d'autorité. Les anarchistes prônent dès lors le refus de tout ordre établi, de tout gouvernement, de toute hiérarchie. Leur principale préoccupation c'est de n'accepter aucune autorité, aucune morale, qui leur sera imposée, par la force ou par tout autre moyen. L'anarchiste se veut avant tout libre de choisir à quels principes il adhère, libre de refuser d'obéir, il s'organise par lui-même et, à l'origine mais encore souvent aujourd'hui, en

collectivité.

Destructeur alors l'anarchiste ? C'est le reproche qui lui est souvent fait. On pense que ce qu'il prône, c'est le chaos. Comment organiser une société – libre, égalitaire et solidaire – sans état ? Il est très logique de craindre que sans cette autorité, sans hiérarchie, les êtres humains retourneraient à ce que Hobbes a appelé « l'état de nature » dans lequel l'homme est un loup pour l'homme, où les rapports de force sont rois, où il n'y a que le plus fort qui s'en sort, en écrasant les autres. Il est fort à penser que l'homme a un certain penchant à se servir de ces rapports de force pour

établir ses richesses et son pouvoir au détriment des plus faibles. Cela arrive déjà ici, malgré qu'on soit dans un état de droit, un état providence dans lequel chacun est censé être l'égal de l'autre, être protégé de toute exploitation et de toute misère. Cela arrive à une échelle démesurée dans les pays en voie de développement et de manière brutale dans les états totalitaires. Et cela arrive même dans les cours de nos écoles, dès le plus jeune âge. Alors qu'advierait-il s'il n'y avait même plus ces chiens de garde contre la cruauté et l'égoïsme de l'homme ? Une seule idée justifie cette revendication anarchiste : l'optimisme et une foi aveugle en la nature humaine. Selon les anars,

l'homme serait bon, social et solidaire... et cela, par nature. Ce serait donc notre société, notre mode de fonctionnement qui aurait tout foutu en l'air. L'homme est devenu égoïste, l'homme est devenu dominateur. L'homme peut redevenir ce qu'il était et le seul moyen d'y parvenir, c'est de briser les chaînes que l'on a construites au fil de l'histoire : l'état et tout ce que ce mode d'organisation implique.

Alors, finalement, il n'y a qu'un seul reproche que l'on puisse faire aux anarchistes. Non pas celui d'être violents : bien qu'il y en ait eu et qu'il y en ait encore, – en témoignent certains agissements lors des manifs contre le CPE en France – ceux-là ne sont que marginaux. Non pas de prôner le chaos ou le désordre : leur société ressemblerait plutôt à une société libre mais volontaire et altruiste, où chacun prendrait soin de la société dans son ensemble, où l'on ferait à autrui ce que l'on voudrait qu'il nous fasse. Pas celui d'être individualiste ou égoïste non plus : les plus grands penseurs et les plus grandes figures du mouvement, ainsi que la mise en pratique la plus connue de cette idéologie, lorsqu'ils luttèrent contre l'arrivée du franquisme, étaient collectivistes¹.

Les seules choses dont on puisse vraiment les accuser, c'est d'être de doux rêveurs, utopistes, croyant que l'homme est fondamentalement bon et que ce serait notre société la responsable de tous nos maux, ainsi que les dérives violentes de certains terroristes. Mais ce moyen d'arriver à la société idéale est très controversé au sein même des anars. L'image de l'anarchiste poseur de bombes, quoique parfois réaliste, ne témoigne pas de la réalité profonde du mouvement.

Emilly De Backer

¹ Voir le film *Land and Freedom* de Kenneth Loach

Ideologiekritiek: De Zonnemoordenaar

I'm Just A Killer For Your Love...

Wat voorafging: Toen John Earl Gray op 13 april 2002 werd vrijgelaten uit de 'Henry Young Penitentiary Institution' scheen het leven hem toe te lachen. Hij zakte dan ook meteen op zijn knieën en sprak vol goeie moed tot de zon over zijn voornemens om vanaf nu het extreme genot van de herwonnen vrijheid zo intens mogelijk te blijven smaken. De zon echter, zij lachte; en smald liet ze zich uit over de menselijke goedgelovigheid en hun hang naar meer produkten. Al snel kregen de twee dan ook ruzie, en zoals dat gaat in het leven scheidden ook hun wegen zich in conflicterende directies. John ging vervolgens terug naar zijn geboortestad, alwaar hij ontdekt dat ook de wereld niet heeft stilgestaan tijdens zijn vijftienvijftigjarige verblijf in de gevangenis. Alles draait nu om vrijheid in zakformaat, te verkrijgen tegen standaardprijzen. John ontdekt echter al snel dat deze ICT-technologieën zijn drang naar absolute vrijheid niet kunnen bevredigen. John besluit dan maar zijn leven zelf in handen te nemen: hij slikt zijn criminele beroepstrots door en stapt het eerste beste interimkantoor binnen op zoek naar werk. Daar blijkt echter dat wie geen woonst heeft ook niet zomaar werk kan krijgen. Na een afmattend gevecht tegen de administratieve bureaucratie slaagt John er in de nodige formulieren in de wacht te slepen, waarmee hij een voorlopig onderdak vindt in het crisisopvangcentrum. Doch daar begint de ellende pas echt. Wanneer John begint aan zijn wanhopige zoektocht naar werk, ondervint hij namelijk reeds snel wat het is om gediscrimineerd te worden: zijn gevangenisverleden blijft hem achtervolgen als een schaduw die zich zelfs nog vertwijfeld aftekent tegen het duister van de diepe zwarte nacht. Maar John laat de moed niet zakken. Na veel gezwog en vernederingen vindt hij dan toch werk als metser-diender. Lang blijft hij aan de basis van het sociale werkverkeer; maar na lang volhouden en hard werken maakt John eindelijk carrière: hij wordt een volwaardig meester-metser. John's leven tussen de 'happy few' bevalt hem goed: op persoonlijke aanvraag van de burgemeester wordt John dé man voor het uitbouwen van een heel nieuw stadscapex dat moet dienen om gigantische bedragen wit te wassen; en vanaf dat moment is John's leven gevuld met hallucinante hoeveelheden champagne, klassehoeren en het Colombiaanse witte goud. Met een nooit geziene ijver gaat John aan het werk. Er wordt een gigantisch labyrint van funderingsgleuven gegraven en men begint met het gieten van de fundamente. Door de enorme omvang van het complex breekt echter de grote cement-crisis uit! John zal zijn fundamente nooit meer afkrijgen! Hij wil dit natuurlijk niet aanvaarden en trekt dan ook de woestijn in om cement te gaan zoeken op de zwarte markt. Onderweg ontmoet hij daar plots Sundri, en deze neemt John in de leer. Hij vertelt hem over de wereld van het gepsuis, over de verderfelijke hang naar zekerheid die de middelmen teistert en over de afkeer van het leven. Sundri spreekt ook over de menselijke hoogmoed en haar ongegronde angsten, haar vergeten capaciteiten en haar hang naar nieuwigheid, naar bloot en naar sensatie. Vervolgens bekeert Sundri John tot De Karakol en stelt zich voor als diens vertegenwoordiger op aarde. Hij preekt daarbij de schoonheid van het slapen en het nietsdoen, het passieve pijnlijk leiden... Plots verschijnt echter Monkie ten tonele. Deze vermorzelt Sundri als de gemene vlieg die hij was en neemt John mee naar verre, onbekende streken. Daar maakt hij duidelijk dat John nog te veel verblind wordt door het valse schijnsel dat van idolen en afgodsbeelden uitgaat. Hij laat John dan ook verlaten en alleen achter en verdwijnt weer even spoorloos als hij was gekomen. John ontmoet vervolgens de bergkinderen, die hem leren lezen in de toekomst en het verleden, in het moment en in de eigenheid. Ze leren John schrijven in de tijd en zien doorheen de ruimte en laten hem verdund en eenzaam achter; als een wolk van rots en rijstebrij...

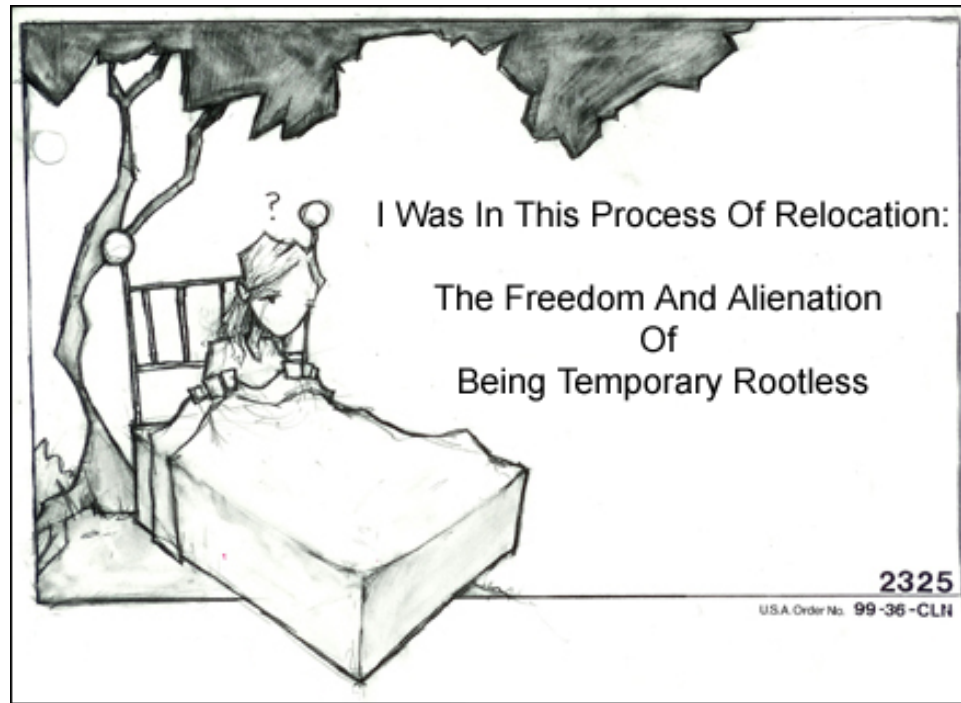
John was nog steeds niet helemaal gekomen van zijn laatste avonturen. Hij had zo onderhand wel genoeg van al die geestesverruiming. Hij wreef zich dan ook eens goed de ogen uit en dacht aan het muziekkdoosje dat zijn moeder voor hem deed draaien wanneer hij vroeger slapen ging. Hij schrok echter op van de schelle stem die hem plotseling uit zijn mijmeringen deed opschrikken.

"Ha sé, John de Zielige Vlieg! Hoe staat het nog met die queeste van u om onder de mensen vrij en gelukkig te willen zijn? Ik zag u bezig toen gij als metserdiender muren voegde, toen gij bij Sundri in de leer waart en wanneer Monkie u kwam redden, wanneer gij verlichting vond bij de kinderen van de bergen en ik hoorde de gedachten die gij in uw diepste stilte koesterde. 't Was schoon, 't was schoon; precies een goedkope Hollywoodfilm die geschreven werd door twee losers met een weedverslaving, een rijk ontwikkelde existentie-problematiek en een walging van de mensheid. Gij zijt met andere woorden nog steeds zo triestig als gij heel uw leven al geweest bent, en nu zijt gij ook nog ergens ver van huis, eenzaam en verlaten."

Eerst wist John niet goed wat hem overkwam, maar toen de nevels uit zijn hoofd waren verdreven beseftte hij wie hier tegen hem sprak. Verwonderd stelde hij echter vast dat het nare, akelige gevoel van nietigheid, frustratie en verlangen, dat normaal bij hem opkwam zodra hij geconfronteerd werd met deze gespreksgenoot, achterwege bleef. Hij draaide zich kalm naar de zon en voelde toen hoe de Neiging in hem weer de overhand nam.

Toen John het volgende moment weer terugkwam bij zijn volle verstand lag de zon in vele stukken aan zijn voeten. Angstig en verhit trachtte hij de voorgaande feiten die zijn levensloop hun laatste vormen hadden gegeven in zijn gedachten te reconstrueren. John sloot zijn ogen en liet zich diep in zichzelf wegzinken, op zoek naar kernen van vaste waarheid en structuren van logisch verband. Hij zonk verder er verder weg en verwachtte nu elk moment zachtjes te landen op de gronden zelf van de gewoontes en de zekerheid. Doch hij bleef maar verder zakken en raakte nu reeds bijna langzaam in paniek. Hij dacht echter terug aan de bergkinderen en strekte voorzichtig zijn armen uit. Eerst voelde hij slechts leegte: hij bewoog zich voorzichtig in het niets. Vervolgens voelde hij echter hoe de overweldigende subtiliteit van de wereld in wervelstromen van frisse lucht omheen zijn lichaam stroomde. Het volgende moment opende hij zijn ogen. John vloog tussen de verschillende sterren van het leven en werd overwoekerd door geneugten van een absolute eenheid en isolement. De zon lag nog steeds in scherven en in stukken aan zijn onwelriekende voeten, maar de wereld deed hem deugd. Uit het niets verscheen daar plots een oude man in donkere monnikspij. Hij zwaaide met zijn wandelstok in de richting van onze hoofdfiguur en sprak: "Ach zo John, hebt gij de zon vermoord?! Wie moet ons nu nog verwarmen John, in deze duister-donkere tijden? Wie zal ons nu nog verlichten John, in de kilte van dit tochtvertrek waar de winden onafgebroken huilen en het ijs aan neusen, handen, haren groeit? Wie zal nu nog de motor vormen van deze prachtige levenscirkel die zich keer op keer vernieuwt en met de wending lelijker wordt; als oude, droge wijven? Hoe kunt gij nu nog met u zelve blijven leven?"

John echter liet zijn gehele gestalte waardig ter aarde dalen en sprak zeer kalm tot de man: "Ach, wat wilt gij toch? Ziet gij dan niet dat de zon u

overall kon volgen en uw gedachten gadesloeg zoals een CIA-agent? Ondraaglijk is het te leven met zulk een slapeloos geweten! Gij denkt waarschijnlijk dat ik mij nu machtig voel; groots en onverschrokken. Niets is minder waar mijn vriend; Ik walg zelfs meer nog van mezelf dan van de rotte walm die uit jouw mond tot in mijn neusgaten komt gekropen. Met mijzelf moet ik nu leven, gij zegt het goed; maar tenminste zal ik leven!"

Na deze laatste woorden gesproken te hebben stond John eensklaps op en begon naarstig een grote feesttafel te dekken. Uit de opgefokte bewegingen waarmee hij dit alles deed viel op te maken dat hij zich ergens aan ergerde. De oude man, die niets van dit alles scheen te zien en zich geen vragen bleek te stellen, kwam na een korte poos van aanvankelijke aarzeling naast John staan en begon deze met zijn bezigheden te helpen. John deed er lange tijd het zwijgen toe. Tenslotte sprak hij, als tot niemand: "Het was niet uit haat dat ik haar doodde, doch juist uit liefde voor de mensheid. Ach! Zwaar is het leven nu om dragen! Maar men zou er van verbijsterd staan hoeveel een mens in staat is te verdragen! 'Ach!' roepen de mensen, want zij zijn hun oriëntatie kwijt. Als muggen en nachtvlinders liepen zij steeds maar in de richting van het licht, dwangmatig en obsessief was hun blik gevangen door het licht, en zij konden het hoofd niet langer draaien. Nu pas werd het donker en kan de mens weer kiezen in welke richting dat zij kijken zal en welke wegen zij zal bewandelen. Doch nu roepen de mensen nog: 'Ach, waar is het licht dat ons toch steeds zo duidelijk de weg wees en onze blik vertelde naar waar zij zich moest richten! Ach, waar is de bron van onze obsessie en ons verlangen, naar wie of wat zullen wij ons nog richten!?' : hun ogen zijn nog niet aangepast aan de nieuwe levensomstandigheden en in hun hart missen zij hun meester. Hoe nu zou de grootste mensenvriend in zulke tijden de gehele mensheid niet ten diepste mogen verachten?"

John ging een ogenblik afwezig door met zijn koortsige feestbereidsels en riep vervolgens uit: "Ach, de mensheid weet nog niet wat voor een dienst ik haar heb bewezen!" Hij dacht weer dankbaar aan het bergkinderkind dat hem de toekomst had leren schouwen en liet zijn werkzaamheden plotsklaps in de steek. De oude man, die duidelijk zag dat John van streek was, liet hem maar begaan en vervolgde zelf nauwgezet de voorbereidingen

voor een feest. John wandelde afwezig naar de einder...

John had echter nog maar amper een paar honderd meter gelopen toen hij voor zich een schim ontwaarde die zich op zijn pad bevond. Voorzichtig sloop John dichterbij. De schim bleek hem echter reeds opgemerkt te hebben en sprak: "Goedendag, beste meneer, ik zie dat ik hier net kom alsof men mij geroepen had; zo zie ik aan uw gezicht dat gij mijn troost en raad gebruiken kunt. Wilt u toch zeten, beste man, en vertelt mij van de last uwer zwaarwichtigheden!" John echter, die meteen doorhad met wie hij hier te maken had, trok een lelijk gezicht van afschuw en zeide: "Gij zijt het! De prediker der moraal! Ik ruik het aan uw adem! Zij geurt als kelders en bedompte aarde, zij ruikt naar treurigheid en duisternis!" John spuwde gore rochels in het aangezicht van de man en vervolgde vervolgens: "Als gij werkelijk van mij wilt horen, ga dan langs de weg die achter mij hier ligt. Ge zult er een oude man aantreffen die de voorbereidingen voor een feest ter harte neemt. Hij zal u gastvrij ontvangen. Als gij daar op mijn terugkomst wacht, dan zullen wij vanavond samen eten. Doch laat mij nu, ik heb nood aan ijte en aan eenzaamheid en uw soort maakt mij onpasselijk."

John had de prediker der moraal vrij ruw de rug toegekeerd en vervolgde zijn wandeling. Doch na een paar minuten doken er alweer enige menselijke figuren op in het visuele veld van onze hoofdpersoon. Dit keer kon John reeds van ver twee mensen onderscheiden die ergens druk over stonden te discussiëren. Toen hij naderbij kwam werd het twistgesprek verstaanbaar, doch John had hier geen oren naar en kwam onmiddellijk tussenbeide: "Wie zijt gijllie en waarom staat gijllie zo te schreeuwen" riep John, want hij had geleerd zijn socio-culturele syntax en vocabulaire enigzins aan te passen aan de spreektaal van zijn gehoorde. "Ik ben de mens die de weg kwijt is!" riep de een, "Ik ben de zoekende!" riep de ander; en zij keken naar elkaar alsof zij vies waren van elkander. "Jaja, dat kan wel allemaal goed zijn," sprak John, "maar eerlijk gezegd kan mij dat allemaal niet schelen. Wie denkt gijllie wel dat gijllie bent? Vertel mij liever waarom gijllie zo lelijk staat te schreeuwen, want gijllie verkloot mijn ganse boswandeling met jullie ongewenste tonen!"

De zoekende en de mens die de weg kwijt is keken nu beteuterd naar ekaar. Toen begon de zoekende te spreken: "Ach, 't is altijd het zelfde liedje: Hij weet wel waar hij naartoe wil, maar weet niet meer er hoe te geraken. Ik weet niet waar ik naartoe wil maar ik houd niet op om de juiste weg er naar te zoeken." "Wij hebben samen een verbond gesloten: ik geef hem een doel en hij zal ons er naartoe leiden, want hij kent al vele wegen en wordt nooit moe de juiste te blijven zoeken. Alleen zijn wij het meestal met elkaar niet eens en schelden dan maar op elkander tot wij moe zijn en onze weg dan maar vervolgen." sprak nu de mens die de weg kwijt is, en een trieste glimlach speelde om zijn lippen. John, die reeds ongedurig van het ene been op het andere stond te wippen zei echter plots op harde toon: "Ach ja, wat is het leven zwaar om dragen, is het niet? Stelletje zieke flikkers! Zonder ekaar niet kunnen leven en dan nog het eigen samenzijn verkloten tot de zinledigheid der hel! Maak maar dat jullie aan mijn feesttafel zitten, want ik heb hoegenaamd geen goesting in gezelschap als dat van jullie op dit moment!"

En wederom vervolgde John zijn wandeling door de schoonheid der natuur. Hij mijmerde in zichzelf en neuriede wat tussen de lippen. Hij verloor dan ook even de aandacht voor wat om hem was, zodat hij niet merkte dat zijn pad dat van een ander kruisste vooraleer hij reeds op onzachte wijze met deze ander in aanraking was gekomen. De twee accidentelen vielen over ekaar heen op de grond. Gelukkig werden ze vrijwel meteen rechtgeholpen door twee andere figuren in dure kledij en behangen met verscheidene symbolen der wereldlijke macht. John twijfelde er dan ook geen moment aan of hier voor hem stonden wat de wereld noemt 'belangerijke gasten'. John echter, was niet langer van deze wereld, en met verachting keek hij dan ook op hen neer. "Wat doen jullie hier? En waarom kijkt gij zo afschuwelijk uit de ogen? Ziet ge dan niet dat dit gehele gebeuren slechts een ongeluk was en er geen verband is tussen ons in deze wereld? Jullie zijn slechts dienaars van de bankwereld, een goedkoop masker voor de macht!"

"Ach beste meneer, ik zie dat gij zeer pienter bent en ons zelfs mischienen kunt helpen. Wij zijn het beu; al die protocollen en de rituelen van de macht; al dat gezwans, gelieg, gezever waarvan men wakker ligt in de nacht; wij willen slechts vreedzaam bestaan zonder vrees en adelpracht!" sprak de eerste van de drie koningen, en hij wierp zichzelf voor John's voeten in het zand. "Werkelijk heer, uw geest is vrij en ongebonden, dat zie ik aan uw oogopslag en de vleugels uwer woorden. Bevrijd ons toch van onze keten heer, spreek tot ons zoals wij het tot nu nooit hoorden!" smeekte nu de tweede van de drie koningen, en ook hij liet zich neder, bracht zijn aangezicht naar de grond.

John trok wederom een lelijk gezicht eb sprak: "Ach, sta toch recht en laat al die etikette maar achterwege, of straks trek ik nog mijn mes - ik kan daar werkelijk niet goed tegen! Maar vervolg toch uwen weg en zet u aan mijn tafel en wacht daar op mijn wederkomst. Vannacht zullen wij feesten om het heengaan van de wereld en het sterven van de zon, wij vieren de vernietiging van de hemel en de sloop van het plafond! De oude wereld is stervende: 't wordt tijd dat er vannacht maar eens een nieuwe wereld ontstond!"

(Wordt vervolgd...)

Bram langmans & Rob werkers

De Tweelingzoon Der Werkelijkheid

DEATH, DESPAIR, DESTRUCTION

Ach ja, beste lezer(es), het waren best gezellige tijden hier op de redactie van uw geliefde studentenblad, doch het leven staat niet stil en zelfs aan al die eindeloze academische studies durft wel eens een einde te komen. Ik wil u bij deze dus een laatste keer een verhaal vertellen, en wel over allerlei niet ter zaken doende aangelegenheden die al wel eens door mijn eigen arme hoofd durven te zweven, want voor deze allerlaatste keer laat ik mij maar eens helemaal volledig gaan. Enjoy.

Dit verhaal speelt zich af in een virtuele wereld waar geen sluiers en geen blinden zijn. Alles wat er wordt gezegd is afkomstig uit een verzameling van subjectieve informatie en de twijfelachtigheid van de individuele ervaring zoals die door de ruimte stroomt. Alle personages zijn misschien fictief, sporen in een geschiedschrijving die helemaal verzonnen is. Er spelen zich, net zoals in de echte wereld, gebeurtenissen af die geen enkele connectie hebben met de wereldlijke realiteit. Dit verhaal is immers het resultaat van wetenschappelijk onderzoek en wordt verteld door stoffige archieven vol historische documenten; koud en gissend, logisch deducerend rond kansen en waarschijnlijkheid, objectief dus als de wetenschap. Het is nog niet geweten wat de uiteindelijke resultaten zullen zijn en vele vragen liggen nog in de toekomst, komen langzaam op ons aangestormd langs illegale en/of sektarische wegen, langs wegels van vergetelheid.

Zoals sommigen wel weten is ons huidige mens- en dan vooral bewustzijns-beeld het gevolg van enkele hoogst simplistische principes die men vroeger (al bij al zo een honderd jaar geleden) heeft verzonnen. Dat deze principes indertijd in al hun grofheid algemeen werden aanvaard, was niet te danken aan hun 'juistheid', maar lag hoofdzakelijk aan het gebrek aan waardige alternatieven. Kijk bijvoorbeeld naar de simplistische kijk op het onbewuste die we aan de cocaïne-junk Freud te danken hebben. Het is dan ondertussen ook de hoogste tijd voor een grondige herziening van de menselijke denkbeelden omtrent het (menselijke) bewustzijn en de 'werking' van ons organisme. Dat deze herziening zoals gezegd reeds druppelsgewijs in onze maatschappij terecht lijkt te komen is misschien hoopgevend, maar het ziet er naar uit dat we voorlopig toch nog wel een tijdje zullen mogen wachten voor de hedendaagse evidenties onmeedogenloos zullen sneuvelen. Ik wil hier zelf zeker niet pretenderen enige klaarheid in deze materie te kunnen scheppen; zoals gezegd wil ik u alleen maar een verhaal vertellen.

Een van de meest cruciale passages uit het werk van Friedrich Nietzsche heb ik altijd de paragraaf in *Ecce Homo* gevonden waar de auteur vertelt over een moment van grenzeloze euforie wanneer hij tijdens een bergwandeling reeds vanop een afstand een kudde bergkoeien kon *voelen* naderen, lang voor hij de kudde effectief kon horen of zien. Een kleine zes maanden later werd Nietzsche krankzinnig verklaard. Laat ons echter even stilstaan bij de diepte van deze schijnbaar terloopse opmerking. Wie ooit al LSD genomen heeft zal ongetwijfeld kunnen beamen dat wij als menselijke wezens in staat zijn de wereld om ons heen duizenden malen intenser, genuanceerder, overweldigender, te percipiëren dan we dat gewoonlijk doen. Dat in deze perceptie ook een onderliggend 'energetisch' niveau aanwezig is waarmee wij de wereld (en de wereld ons), als met tentakels, lijken te betasten en te informeren, is voor de mens die het zelf heeft meegemaakt een onweerlegbaar feit. Vooraleer de lezer nu geërgerd denkt van 'turn that hippy-bullshit off' en deze krant terzijde keilt, wil ik er op wijzen dat voor deze fenomenen perfect logische verklaringen bestaan die ons zelfs al weer enige tijd door de wetenschap ter hand zijn gesteld. U hoeft u dus niet ongerust te maken, gij hardcore scientist-believer, wij houden ons hier uitsluitend aan de 'feiten'. Uw weerzin voor dit denkbeeld ligt enkel te zoeken in de willekeurige voorkeur voor het 'objectief waarneembare' van onze 'moderne, westerse maatschappij'. Dat deze voorkeur voortvloeit uit het geloof dat feitenkennis tot goedheid leidt en dat kennis accumulatiebaar is, waardoor men dus slechts één aspect van de vroegere 'wijsheid' heeft weten te isoleren als helemaal-alleen-maar-zaligmakend, maakt voor mij persoonlijk de hele zaak alleen

maar nog meer stuitend. Laat dus even die walgelijke vooroordelen van u varen, of smijt deze krant toch maar ergens weg en ga zelf ergens een eigen wereld maken, het loopt hier toch al vol genoeg!

Maar wij dwalen af, o beste lezer(es), en nergens vindt men nog langer punten ter oriëntatie. Zoals bovengenoemde wereldbeeld (dat van de hardcore

piramide vulde. Vervolgens werden de verschillende lichtfrequenties aangewend voor geneeskundige praktijken. Elke 'kleur' is immers een frequentie en elke frequentie blijkt een specifieke invloed op ons lichaam te hebben. Tegen het einde van de negentiende eeuw werd voor het eerst vastgesteld dat microgolven een invloed hebben op het visuele veld van de mens (ze zijn in staat de visuele waarneming te

scientist-believer) in navolging van Nietzsche's 'Geboorte der Tragedie' (een redelijk kut-boek trouwens) *socratisch* kan genoemd worden, noemt dezelfde auteur de LSD-perceptie van de werkelijkheid - het gevoel van eenheid en mystieke wording, het inzicht in de meta-structuren der perceptie en werkelijkheid - het *tragische of dionysische* wereldbeeld. Volgens Nietzsche is het de overgang van het tragische naar het socratische wereldbeeld die het beslissende verschil maakt tussen respectievelijk het Attische (pre-socratische) Griekenland en het Alexandrijnse Griekenland. Aangezien deze laatste periode tot nu toe min of meer model staat voor onze gehele westerse cultuur, is het misschien interessant om vanuit bovenvermelde invalshoek van de bewustzijnsfilosofie eens te gaan kijken naar wat we van het Attische, presocratische, Griekenland kunnen leren. Concreter dus: welke verdrongen dimensie van de werkelijkheid komt hier de ervaring overspoelen, en wat kunnen we leren van de mensen die nog gewoon waren met deze dimensie om te gaan?

Al te vaak is de wetenschap in onze wereld tot religie verworden, en men vindt tegenwoordig zelfs kruisvaarders van de rationele wetenschap die het 'eterisch-(para)-abnormale' met alle geweld verdringen. Net als de Jezuïeten schuwen ze daarbij geen enkele techniek en maken ze gebruik van de laagste laster en het nogal-gemakkelijk-discrediteren. Er zijn echter slechts weinigen bij die ook effectief met hun 'tegenstander' willen praten, en er zijn er nog minder die ook nog luisteren. Op die manier heeft zich in de loop van de laatste honderd jaar een welhaast volledig onopgemerkte wetenschappelijke revolutie kunnen voordoen. Ik heb het dan over de ontwikkeling van de frequentiewetenschappen. Laat ik eerst een idee geven waar ik het over heb door volgend voorbeeldje aan te halen: reeds in het oude Egypte der farao's werden piramides gebouwd die het binnenvallende licht zodanig braken dat een gelijkmatige uitspreiding van het lichtspectrum de

vervormen en te manipuleren). Een kleine dertig jaar later had Nikola Tesla een techniek ontwikkeld die zomaar gratis elektrische stroom kan putten uit de fluctuaties in het elektromagnetische veld van onze aarde. Zijn wetenschappelijke werk, waar nog steeds al te vaak nogal schamper over wordt gedaan maar dat de belangrijkste omwenteling in het mens- en wereldbeeld van de laatste vijfhonderd jaar vertegenwoordigt en reeds een goeie vijftig jaar de belangrijkste bron van progressie vormt binnen de duistere wereld van het *classified research*, is dan ook voornamelijk gebaseerd op de idee dat een elektromagnetisch veld in staat is informatie over te dragen en dat alles wat bestaat een eigen elektromagnetisch veld rondom zich draagt. Een beetje zoals de aura of de chakra's uit de oude oosterse culturen die meer vertrouwd waren met dit soort van fenomenen en er zich vooral meer *bewust* van waren - het 'kosmische communiceren' tot levenskunst verheven, vooral ook bij de taoïsten en de oude oosterse liefdeskunsten.

Geheel in de lijn van deze ideeën besteedde ook Wilhelm Reich veel aandacht aan deze dimensie van de werkelijkheid (denk aan zijn orgonen-theorie en zijn nogal spectaculaire verwezenlijkingen als 'uitvinder-ingenieur'), evenals bijvoorbeeld ook Aldous Huxley, Herman Hesse, Jean-Paul Sartre en vele anderen. Toen vervolgens Patrick Flanagan in 1958 de 'neurophone' uitvond (versie 1: US Patent # 3,393,279. July 16th, 1968, versie 2: US Patent # 3,647,970. March 7th, 1972) kon de wetenschappelijke wereld deze mysterieuze dimensie van de werkelijkheid niet langer ontkennen: er werd onbetwistbaar vastgesteld dat geluid kan worden omgezet in elektronische impulsen die vervolgens via het centrale zenuwstelsel naar de hersenen kunnen reizen om daar *hoorbaar* te worden als het oorspronkelijke geluid, waarbij het volledige (binnen)oor geheel overbodig blijkt te zijn. Wanneer dan ook nog Allan Frey in 1962 zijn artikel 'Human Auditory

System Response To Modulated Electromagnetic Energy' publiceerde, waaruit bleek dat men via gepulseerde microgolven verstaanbaar geluid kon overbrengen dat zelfs doven konden 'horen', was het hek helemaal van de dam - ware het niet dat de CIA de gehele ontwikkeling vakkundig in de doofpot wist te stoppen en alle verdere ontwikkelingen van een 'top secret'-labeltje voorzag. Het zou tot de val van de sovjet-unie duren vooraleer de wereld weer eens een voorzichtig kijkje in de waanzinnige fabriek der psychotronische wapens mocht werpen. Toen smolten immers de Amerikaanse en Russische advanced research-centers voor 'behavioural modification' samen en kwam één en ander onder het licht van de mainstream-media. Laat ik slechts een tipje van de sluier oplichten door u te vertellen over het fenomeen der infrasond: aan de hand van EEG-scans is het mogelijk de modulaties in het menselijke elektromagnetische veld te registreren. Concreter komt dit er op neer dat de hersenen verschillende 'golven uitzenden' als bijwerking van hun activiteit. Deze golven moduleren en komen min of meer overeen met bepaalde bewustzijnsniveaus. Door het laten registreren van verschillende clusters van hersenactiviteit, en deze te correleren met bepaalde gevoels-toestanden, is men in staat de basis-structuur van emoties te ontrafelen. Vervolgens worden deze modulatiepatronen gekopieerd en vastgelegd op een drager, zodat men het gewenste patroon op het gewenste tijdstip kan genereren. Onderzoek heeft uitgewezen dat het menselijk organisme ontvankelijk is voor deze gemoduleerde elektromagnetische informatie en deze zelfs assimileert. Aan de hand van infrasond kan men dus mensen in een gewenste gemoedstoestand brengen. Deze zelfde methode is, op telkens een andere frequentie, toepasbaar op visuele, auditieve en soma-sensorische ervaring, en is dus zelfs te gebruiken om gedachten te lezen of te genereren en zelfs een soort van 'radiogestuurd' gedrag te veroorzaken. Het leger gaat er prat op dat dit alles gebeurt 'zonder enige verstoring van de normale cognitieve en/of bewustzijnsprocessen'; met andere woorden zonder dat het 'slachtoffer' zich ook maar ergens van bewust is. Meer dan een decennia later heeft de gemiddelde mens nog steeds geen benul van al deze zaken, ook al zijn er ondertussen reeds heel wat praktische toepassingen op de markt die gebaseerd zijn op deze verloochende wetenschappelijke ontwikkeling. Als er al over deze zaken gesproken wordt, gebeurt het meestal in vage, verwarde new-age-terminen; uitgesproken door iemand met de blik strak op oneindig...

Laat ik voorlopig echter deze gehele wereld der frequentiewetenschappen even links liggen om deze kwestie eens vanuit een ander perspectief te beschouwen. Ik vertel u dus geen wetenschapsgeschiedenis meer, maar ga op zoek naar dieperliggende oorzaken voor de gevoelens van afwijzing en ongelof die meestal de meest voorkomende reactie zijn op bovenstaand verhaal, en dat zelfs nog bij de meest fijn ontwikkelde mensen.

Wie ooit samen met een vriend(in) LSD heeft genomen weet dat het mogelijk is om een radicale ommezwaai in de gevoelstoestand van de partner zelf lichamelijk te doorleven, te *voelen*. Wie zich verder in deze materie heeft weten verdiepen zal mij ook begrijpen wanneer ik zeg dat men op die manier de 'energie' van anderen kan stelen, manipuleren, bijsturen, 'zuiveren'... Zoals eerder gezegd is deze dimensie van de werkelijkheid in onze hedendaagse wereld echter zo goed als algemeen verdrongen. Wij geloven allen in de wetenschap, zelfs wanneer we dat niet willen; en we geloven alleen maar in de wetenschap voor zover zij binnen de perken blijft waarvan wij hebben geleerd dat zij als eindgrens gelden. Heldere, klare dingen; die liefst wiskundig formuleerbaar zijn. Ik heb mij in een vroegere editie van De Moeial reeds uitgelaten over deze leer der identieke gevallen, dus ik zal hier niet te lang bij stil blijven staan. Laat ik volstaan met te herinneren aan de totalitariteit van 'het zijn' en de idee dat ook het concept van 'menselijke gelijkheid' een gevolg is van deze leer der identieke gevallen. (Als kennis tot goedheid leidt en accumulatiebaar is, dan is zij ook *voor iedereen gelijk* (of vice versa) en gemakkelijk bereikbaar wanneer men maar braafjes 'de methode' volgt: ook de middelmatigen en de dommen verdienen

De Tweelingzoon Der Werkelijkheid

DEATH, DESPAIR, DESTRUCTION

immers hun hier-achter-maals ;-)

Humor treedt op waar het bewustzijn plots wordt gepentreerd door iets onverwachts of ongerijmds (een zin, een ervaring) dat het normale alledaagse wereldbeeld en de daarin heersende logica radicaal dreigt te doorkruisen. Het lachen is een herstellingsreflex, een onbewust beschermingsmechanisme van een verkrampd bewustzijn dat deze gevaarlijke informatie nu als grap ervaart. Nu zijn wij allen, en wij als universiteitsstudenten misschien nog wel meer dan anderen, gesocialiseerd in de wetenschappelijke religie. Deze is nog steeds strikt causaal en mechanistisch. Wij leren dan wel over onzichtbare atomen en elektronen, maar wij blijven dit 'zien' als *blokjes* (kleine 'rotsjes' van materie) die door de ruimte bewegen en al wel eens op elkander botsen - de metafysica der wetenschappen. Denk ook aan de gehele kosmologie: een logisch resultaat van wiskundige formules, een *gevolgtrekking*, een bouwwerk van de meest sublieme rationaliteit - voor alles dus een fictie; en dat zomaar aanvaard als wetenschappelijke realiteit! Alleen al de veronderstelling dat het heelal volledig isomorf is en ook nog eens helemaal homogeen! (Elk punt ervan bevindt zich in het midden van het universum en overal gelden dezelfde wetten <sic!>) Dat men zo iets subsidieert!

Wat ik dus wil zeggen is dat het gehele concept der frequentiewetenschappen ons welhaast in de eerste plaats belachelijk en lachwekkend voor moet komen, aangezien deze idee onze alledaagse logica en wereldbeeld doorkruist. Vervolgens is daar ook nog het fenomeen van de cognitieve dissonantie: ons bewustzijn blijkt nogal conservatief te zijn en schijnt zich in de eerste plaats stabiel te willen behouden: onbewust misverstaan wij al wel eens bepaalde dingen zodat wij toch maar weer eens gelijk hebben, en nog vaker merken we bepaalde dingen niet op of vergeten we dingen die niet in overeenstemming zijn met ons eigen mens- en wereldbeeld. Onze herinnering draagt tenslotte ook nog haar steentje bij door systematisch feiten te verdraaien, te vergeten, te verzinnen of opnieuw te interpreteren, zodat het 'verhaaltje in ons hoofd' blijft kloppen. Het bewustzijn schijnt gericht op overzicht en zelfbehoud en haar logica vraagt duidelijkheid. Zij integreert ervaring of stoot deze af, maar kan slechts een bepaalde mate van paradoxie en tegenspraak verdragen. Uit een zorgvuldige analyse van het hedendaagse heersende wereldbeeld en de specifieke aspecten van de ontdekkingen der frequentiewetenschappen die met dit heersend wereldbeeld in expliciet conflict komen, zou men dus kunnen leren waarom de hedendaagse mens het met het aanvaarden van deze nieuwe wetenschappelijke revolutie voorlopig nog zo moeilijk heeft.

Maar er zijn natuurlijk ook andere redenen. Zoals reeds gezegd zijn bepaalde instanties extreem actief geweest in het voorkomen van de algemene verspreiding van de kennis omtrent deze spectaculaire ontwikkelingen. Een van de meest pijnlijke voorbeelden is wellicht dat van de DSM IV, tot op de dag van vandaag dé manual van de praktiserende psycholoog of psychiater. Dit standaardwerk werd samengesteld door verschillende grote namen uit de psychiatrische/psychologische wereld die nauw betrokken waren bij het onderzoek voor onder ander het befaamde MK ULTRA en andere soortgelijke 'gedragsveranderings-projecten'. Dat deze onderzoekers allen een contract hadden getekend met de verschillende veiligheids- en militaire diensten in kwestie om niets over de resultaten van dit onderzoek vrij te geven, mag toch wel enige verontwaardiging veroorzaken. Dat men echter zo ver is gegaan om bepaalde specifieke symptomen en resultaten van deze 'niet-officieel-bestaande' onderzoeken als voorbeeldjes te gebruiken van 'niet-aanneembare waan', zodat iemand met reële symptomen aan de hand van het DSM-handboek systematisch foutief wordt gediagnostiseerd; vind ik ronduit walgelijk. Een hele tak van wetenschappelijk onderzoek wordt zo immers opzettelijk in haar ontwikkeling belemmerd. En dit is maar één van de vele soortgelijke voorbeelden. Een spectaculaire omwenteling in de wetenschappen, met zulk een potentieel voor de medische en geesteswetenschappen, kan immers niet ten goede

van de mensheid worden aangewend zolang niemand er in gelooft. Al dat lijden dus voor niets, om redenen van *national security*...

Maar ik spreek hier steeds maar over de wetenschap; alsof men van haar nog iets zou kunnen leren. Ik heb alleen een poging gedaan om aan te tonen dat zelfs de wetenschap - deze starre, blinde, middelmatige machine - tegenwoordig niet meer aan de wonderlijke dyonisische dimensie van de werkelijkheid voorbij kan gaan. (Of zij kan dat voorlopig

misschien binnen bepaalde mate toch nog wel, maar dat heeft dan bepaalde groepen wel erg veel moeite gekost, en zo iets kan toch niet eeuwig blijven duren...) Laat ik nu eerst maar eens een kijkje nemen naar wat die mensen te zeggen hebben die, in tegenstelling tot de gemiddelde moderne westerling, wel ervaring hadden met de omgang met deze dimensie van de wereld. In de termen der wetenschap klinkt dit immers alles nogal vaag en onbeholpen, net omdat de wetenschap in de eerste plaats juist de negatie was van deze mystieke dimensie van het leven.

Volgens Nietzsche was onder de oude Grieken Herakleitos de absolute onbetwistbare meester van de tragische of dyonisische wijsheid. Als Aziatische tegenhanger kan zijn (min of meer - wat doen een honderd jaar er toe?) tijdgenoot Lao-Tze genoemd worden. De wereld- en levensvisie van deze figuren is voor hedendaagse westerlingen nog maar moeilijk te begrijpen. Hun visie van een wereld in wording, waarin het genoeg is de dingen die men wil te *leven*, kan ons nochtans heel wat leren. Door hun vloeiende wereldbeschouwing zijn zij in staat de dualiteiten en paradoxen van de werkelijkheid te tonen als twee onontkoombare zijden van een zelfde medaille en bezitten ze een grote relevantie voor het hedendaagse debat rond de relativiteit van vanzelfsprekendheden en gewoontes. (Wat dacht u bijvoorbeeld van de waanzinnige one-liner 'honden blaffen ook tegen wat ze niet kennen' die Herakleitos op zijn naam mag schrijven?) Tegelijk wijzen zij ons op een diepere, bewustere ervaring van de werkelijkheid en bieden ze een zeer interessant perspectief op het probleem van de maakbaarheid der samenleving. Op die manier weten zij de 'rationele' en 'energetische' aspecten

van de werkelijkheid tot een ware levenskunst te integreren. Laat ik dit alles een beetje verduidelijken.

"Het onderling strijdige overeenstemmend... uit wat elkaar tegenstreeft de mooiste eenstemmigheid.", "Samenvoegingen zijn gehelen en geen gehelen, het overeenstemmende is het tegenstemmende, wat samenklinkt is een wanklank, en uit alles één en uit één alles.", "Varkens beleven meer genoeg aan modder dan aan zuiver water.", "Als iemand niet hoopt

Mystery. Where the Mystery is the deepest is the gate of all that is subtle and wonderful.", "So it is that existence and non-existence give birth the one to (the idea of) the other; that difficulty and ease produce the one (the idea of) the other; that length and shortness fashion out the one the figure of the other; that (the ideas of) height and lowness arise from the contrast of the one with the other; that the musical notes and tones become harmonious through the relation of one with another; and that being before and behind give the idea of one following another. Therefore the sage manages affairs without doing anything, and conveys his instructions without the use of speech.", "All things spring up, and there is not one which declines to show itself; they grow, and there is no claim made for their ownership; they go through their processes, and there is no expectation (of a reward for the results). The work is accomplished, and there is no resting in it (as an achievement).", "Not to value and employ men of superior ability is the way to keep the people from rivalry among themselves; not to prize articles which are difficult to procure is the way to keep them from becoming thieves; not to show them what is likely to excite their desires is the way to keep their minds from disorder.", "(The Tao) produces (all things) and nourishes them; it produces them and does not claim them as its own; it does all, and yet does not boast of it; it presides over all, and yet does not control them. This is what is called 'The mysterious Quality' (of the Tao).", "We look at it, and we do not see it, and we name it 'the Equable.' We listen to it, and we do not hear it, and we name it 'the Inaudible.' We try to grasp it, and do not get hold of it, and we name it 'the Subtle.' With these three qualities, it cannot be made the subject of description; and hence we blend them together and obtain The One.", en tenslotte nog "Words that are strictly true seem to be paradoxical."

Ik hoop dat ik u op deze manier toch een beetje, zij het dan ook vluchtig, een idee heb kunnen geven van het denken van Herakleitos en Lao-Tze. Vervolgens wil ik het immers over iets geheel anders hebben; namelijk over het werkelijke onderwerp van dit artikel (net zoals van het leven trouwens): dood, wanhoop en destructie.

"Moge de rijkdom jullie nooit in de steek laten, Ephesiërs, zodat duidelijk wordt hoe slecht jullie zijn." - Herakleitos.

Michel Foucault, tot nog toe (met Norbert Elias) de enige waardige erfgenaam van Nietzsche, gebruikt het woord 'dispositief' om daarmee een min of meer samenhangend kennissysteem/wereldbeeld aan te duiden (een beetje zoals de 'paradigmatische matrix' van Thomas Kuhn of de 'levensvormen' van Ludwig Wittgenstein dus). Belangrijk daarbij is dat er in deze wereld in principe steeds verschillende dispositieven coëxisteren. Met Gramsci kan men dan een soort hegemonische verhouding van de verschillende dispositieven weergeven (als dwarsdoorsneden van de tijd). Concreet komt het er dus op neer dat verschillende 'lezingen' van de wereld met elkaar in conflict zijn en met elkaar om overheersing strijden. (Zodra twee mensen spreken is er oorlog: wie er in slaagt een ding te benoemen en deze naam vervolgens ook voor de anderen als 'vanzelfsprekend' kan laten gelden, bepaalt daarmee de 'lezing' die de anderen van de wereld hebben: zijn dispositief is in een hegemonisch overheersende positie.) Vanuit Herakleitos en Lao-Tze kunnen we deze theorie echter verder doortrekken naar een wereld in wording. We kunnen dan de hegemonische verhouding van de verschillende dispositieven grafisch weergeven doorheen een tijdsverloop. Dit levert ons, zoals ik hierboven reeds aangaf, een verrassend perspectief op het idee van de maakbaarheid der maatschappij op. Vooraleer dit concreter uit te werken wil ik nu echter eerst een historisch zijpad bewandelen.

Neem bijvoorbeeld het marxisme. Zoals de aandachtige lezer(es) hopelijk ondertussen wel inziet is het Marxisme, en vooral haar concept van een 'vals bewustzijn' dat kan verholpen worden als men de arbeidersklasse maar de juiste kennis aanreikt, een soort culminatie van het socratische wereldbeeld. Zoals ik reeds elders uit de doeken heb gedaan leidt het socratische, met haar leer der identieke gevallen, juist onvermijdelijk tot de commodificatie van het bestaande: alles wordt aan elkaar gelijk gemaakt door de onderlinge

Laat ik het daar voorlopig maar even bij laten wat Herakleitos betreft, en u vervolgens enkele citaatjes van Lao-Tze presenteren: "The Tao that can be trodden is not the enduring and unchanging Tao. The name that can be named is not the enduring and unchanging name. (Conceived of as) having no name, it is the Originator of heaven and earth; (conceived of as) having a name, it is the Mother of all things. Under these two aspects, it is really the same; but as development takes place, it receives the different names. Together we call them the

De Tweelingzoon Der Werkelijkheid

DEATH, DESPAIR, DESTRUCTION

inwisselbaarheid. Zo is het Marxisme een aanklacht tegen de inherente paradox van het technisch-wetenschappelijk-kapitalistische (of dus doorgedreven socratische) wereldbeeld vanuit de idee van de universele gelijkheid van de mensen, een idee die zelf enkel uit dit socratische ontsproten kan zijn omdat zij louter het toepassen is van de leer der identieke gevallen op de mensheid zelve. Ik kan Karl Marx trouwens best wel appreciëren, maar waar ik naar toe wil is dat het marxisme als kritische theorie, ondanks al haar verdiensten, er niet in slaagt uit het heersende dispositief te treden waartegen het zich richt. Het is dan ook geen toeval dat er zo een grote gelijkenissen bestaan tussen de Sovjet-Unie van Stalin en het Nazi-Duitsland van Hitler (of het hedendaagse Amerika of zelfs gehele 'Westen' wat belangrijke aspecten van deze samenlevingsvorm betreft). Beiden zijn immers een culminatiepunt van socratische: de overheersing van de leer der identieke gevallen.

Laten wij dan ook eens eerlijk zijn over deze 'communistiche revolutie' die Rusland zo een zeventig jaar in haar greep heeft weten houden. Zoals zelfs de meest fervente communisten toegeven werd het geld voor deze revolutie opgehoest door een groepje van de belangrijkste kapitalisten die indertijd over de aardbol zwierven: de Rockefellers, Morgans, en Warburgs van deze wereld kochten zich een groepje (hoofdzakelijk joodse) 'intellectuelen-socialisten', brachten Lenin met een gepantserde trein naar Rusland, en toen al die 'intellectuelen-socialisten' dan bij elkaar waren gekomen deden ze plots wat de kapitalisten juist met alle macht wilden voorkomen: een revolutionaire golf bevrijdde het land en Rusland werd communistisch. Dat is de versie die men van de gemiddelde Marx-fan zal horen, als deze tenminste al van deze gehele kwestie op de hoogte is. De communisten kregen dus gigantisch veel geld, deden daarmee wat de schenkers juist absoluut niet wilden, *en zij bleven ongehinderd leven en geen enkele van de schenkers deed zelfs nog maar moeite om het geschonken geld te recupereren of op zijn minst weerwraak te nemen.* Sounds pretty awkward indeed. Drie jaar later richtte Max Warburg de Pan-Europese Beweging op, die droomde van een verenigd Europa en op de Nazi's rekende om deze droom te verwirkelijken. (De financiële steun aan de Nazi's begon reeds hetzelfde jaar, elf jaar voor de partij eindelijk aan de macht zou raken.) Doch wij dwalen natuurlijk alweer af en straks zijn er nog mensen op hun pik getrapt...

Laat ik het dan ook maar eens over iets geheel anders hebben. Over vertwijfeling bijvoorbeeld, of over hoe het leven soms zwaar is om te dragen. Overlaat overkwam het me bijvoorbeeld weer: een diepe afschuw en walging namen bezit van mij als weer eens iemand tegen mij wilde gaan spreken. Alsof het leven al niet stompzinnig genoeg is zoals het is, moeten al die mensen daar ook nog eens vanalles tussen lopen zeiken. Verschrikkelijk is dat. Alsof het er iets toe doet, alsof zij niet willen erkennen dat zij eenzaam zijn, alleen en bang, verlaten; spreken zij maar door, houden monologen die het leven zelf nog overstijgen in hun banaliteit. Men had beter de mens verdelgd, als een ziekte: de biologische evolutie heeft zich zwaar misrekend toen de mens ontstond - een walgelijke infectie. Ach ja, het is natuurlijk nooit echt werkelijk te laat...

"Laten wij niet zomaar een oordeel uitspreken over dingen die van het grootste belang zijn." - Herakleitos.

Zoals gewoonlijk heeft de oude bastaard weer gelijk, maar uitbundige jongeren overgieten hem met olie en steken hem genadeloos in brand. De geur van verschroeid vlees en weggebrande nagels, haar, vloeit zoetjes door de ruimte.

Zoals spijtig genoeg slechts weinigen beseffen is onze hedendaagse wereld slechts een oppervlakkige reflectie van de werkelijkheid. Hiermee wil ik zeggen dat de meeste mensen leven in een droom waar parlementaire democratie en vrije markt maskers zijn waarachter slechts de werkelijke gang der zaken van deze wereld zich ontplooft. Instituten als de Verenigde Naties, de Europese Unie, de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds, de Europese Rondetafel; allen zijn slechts werktuigen in

handen van een kleine elite die zichzelf de wereld der bankiers en financiers mag noemen. In de gehele politieke discussie van de laatste honderdvijftig jaar, zowat het ontstaan dus van onze 'democratie', is er zelden een woord geopperd tegen de evidentie van de heerschappij van deze mensen. Zij beheren de massamedia, de multi-nationals; zij maken en zij kraken wie zij willen dankzij de uitvinding van de 'publieke opinie'; zij heersen over de mensheid als over een slavenras dat werkt om hen te verrijken. Marx wees weliswaar naar de werkgever-kapitalist, die zijn

weken geleden door de straten van onze geliefde hoofdstad trok. Dat iemand wordt neergestoken voor een Ipod is immers een symptoom van een maatschappij die met zijn allen uit de bocht gaat, en niet een losstaande criminele handeling die men oplost door strengere politie-controles. Maar wat doet de belg? Die komt op straat om te eisen dat de politici er voor zorgen dat zo iets niet meer kan gebeuren, en wil verder alleen maar dat men hem of haar gerust zal laten. Die belg *leeft* echter deze levensstijl, men laat niet het ene verdwijnen zonder het andere uit te roeien. De wereld willen

arbeiders uitbuitte; maar een serieuze discussie over de macht van de geldmunt is er in Europa zelfs vrijwel nooit geweest. Enkel in de prille V.S.A. is deze kwestie behoorlijk behandeld. De strijd tegen de bankiers is er pas in 1913 definitief verloren.

Wat ik met dit alles wil zeggen is dat het marxisme, zowat het enige waardige alternatief ten opzichte van het kapitalisme dat tot nu toe als dusdanig is opgevat geweest door het Europese volk (het anarchisme is zelfs nooit serieus genomen geweest), er niet in slaagt het dispositief van de socratische verlossingsleer der identieke gevallen achter zich te laten. Uit het denken van Herakleitos en Lao-Tze kan men echter leren dat men de hegemonische verhouding tussen de verschillende dispositieven die in de wereld zijn slechts kan wijzigen door *een ander dispositief te leven*. Hoe meer mensen (in) het ene dispositief leven, hoe groter de hegemonische overheersing van dat dispositief is. Wil men dus de hegemonische overheersing van een dispositief verminderen, dan kan men dit enkel doen door een ander dispositief te *leven*. Meteen wordt natuurlijk duidelijk waarom de communisten doorheen de gehele geschiedenis eerder een remmende invloed op het proces van progressie, van aan-dit-dispositief-*voorbij*-gaan, is geweest dan een bevrijder van de volksmassa's.

De enige revolutionaire 'daad' die er bestaat is dus het leven van een ander dispositief. Dit impliceert dan ook het nutteloze, welhaast belachelijke, van zaken als bijvoorbeeld de 'stille mars', die een paar

veranderen vraagt niet om bepaalde handelingen, draait zelfs strikt genomen niet rond het handelen; maar draait rond het leven. Enkel wie de verandering die hij of zij wil teweegbrengen ook werkelijk *leeft* - en zoiets kost je je leven - heeft het recht om zichzelf 'wereldveranderaar' te noemen. Spijtig genoeg ziet de 'kritische theorie' dat al wel eens al te makkelijk over het hoofd.

Maar wij dwalen weer eens doelloos rondjes lezer, en nergens schijnt een conclusie of levensinzicht de einder te verlichten. Overal is slechts duisternis en dageraad, en overal ligt het stof wel twintig centimeter dik over de wereld heen gespannen. Laat ik u, aangezien ik dat bijvoorbeeld nog nooit heb gedaan, dan ook maar eens uitvoerig citeren uit de 'Anonymus Iamblich'i', een geschrift uit de Griekse oudheid omtrent vierhonderd voor onze jaartelling.

"Allereerst is met de wetsgetrouwheid het geloof verbonden dat zij voor alle mensen grote voordelen oplevert en deze zijn de volgende: uit eerbied voor de wet vloeien gemeenschappelijke bezittingen voort en als ze slechts weinig zijn, zijn ze toch voldoende door de circulatie: zonder wetsgetrouwheid zouden zelfs vele bezittingen niet voldoende zijn.", "De nadelen die uit de wetteloosheid voortkomen zijn de volgende: In de eerste plaats zijn de mensen altijd met hun werk bezig en verdiepen ze zich in het meest onplezierige, de zaken van de politiek en het openbaar belang, maar niet in hun eigen

bezigheden. Vanwege het wantrouwen en het gebrek aan communicatie stapelen zij hun rijkdommen op en verdelen ze niet en daarom worden ze schaars, ook al zijn zij rijkelijk voorhanden.", "Ook de tyrannie, een zo groot en zo erg kwaad, ontstaat uit niets anders dan uit wetteloosheid. Sommigen die er een verkeerd oordeel op na houden menen dat een tyran door andere omstandigheden tot macht komt en dat de mensen van hun vrijheid worden beroofd zonder er zelf schuldig aan te zijn en dat zij door de naar macht grijpende tyran geknecht worden, maar dat is een vergissing. Alwie meent dat een koning of een tyran door andere omstandigheden naar voren komt dan door wetteloosheid en door zijn begeerte, meer te willen hebben, is een dwaas. Wanneer allen zich aan slechtheid overgeven, vloeit dit uit de onmogelijkheid voort dat mensen zonder wet en recht kunnen leven. Wanneer deze beide momenten bij de massa verloren gaan, de wet en het recht, dan gaat de voorgedij en de bescherming daarvan over in de handen van één persoon. Want hoe zou anders de monarchie bij één persoon kunnen berusten dan door het afschaffen van de wet, die aan de massa voordeel oplevert. Die man immers die het recht zal ondermijnen en de voor allen gemeenschappelijke en voordeel brengende wet zal afstoten, moet wel van ijzer zijn, als hij dat aan de massa der mensen zal ontnemen, een tegen velen. Een man van vlees en bloed, gelijk aan alle anderen, zou dit nooit kunnen presteren, maar wanneer de tegenstellingen verdwenen zijn, kan hij zich overwerpen tot monarch. Dat dit er zo aan toegaat, blijft daarom voor sommige mensen verborgen."

Wat natuurlijk allereerst opvalt bij deze tekst is hoe het wetsbegrip sterk analoog aan de opvattingen van Rousseau wordt geïnterpreteerd, iets waar natuurlijk over valt te discussiëren. Wat mij echter belangrijker lijkt is het punt dat hier gemaakt wordt omtrent de maakbaarheid der samenleving. Etienne de la Boétie zij het ook al, ergens net na de tijd van de renaissance: "Het is zo simpel, meneer, wij zijn immers met zo veel meer." Wijzere woorden werden nimmer meer gesproken in de arena van het politieke denken, en nog leven wij onder de tirannie van macht en geld en winstbejag. De meeste mensen leven immers in hun cocon van levenszekerheid en vinden dat het allemaal toch best wel meevalt zo. Tot over zeven jaar de olie op zal zijn en we zullen kunnen gaan vechten voor drinkbaar water. Gezellig vooruitzicht, jawel!

Ach, uit oude teksten valt best nog wel wat te leren, maar veel meer nog steken we op van het leven in de werkelijkheid en het ervaren van vele dingen. Zoals dus de la Boétie al zei: als we allemaal tegelijk de macht in eigen handen, nemen dan is er niemand die daar iets tegen kan doen. Concreet komt dat neer op een hoop verantwoordelijkheid: verantwoordelijkheid voor het eigen leven, voor de zingeving van dat leven, voor de vormgeving van dat leven, voor de omgang van dat leven met ander leven, en tenslotte nog voor het geheel van alle bestaande dingen; want daar maken wij momenteel nu eenmaal een deel van uit. Er bestaat geen klassestrijd, geen gender-discriminatie en zelfs geen generatie-conflict. Er zijn alleen een hele hoop mensen; en die *leven* een dispositief. Elk moment vraagt dus een zelfde gehalte aan energie. Dat geldt zowel voor regressie, als voor conservatie als voor radicale verandering. Het hangt er slechts van af *in welke wereld wij leven*.

Veel te lang hebben 'maatschappijkritische' filosofen gedacht dat het voldoende was de wereld te willen veranderen in plaats van haar te willen begrijpen. Het is echter niet de taak van de kritische theorie om de wereld te willen veranderen, het is haar taak een andere wereld te *zijn*. En eat your heart out Marx! Ik ga maar weer eens wat anders doen...

Bram Langmans, 8 - 10 mei 2006

Post Scriptum: De nacht wervelt zachtjes door het sterrenruis en fluistert in de bomen. De wereld - zachtjes - glinstert weer, van het onverwachte dat zal komen. De wereld leeft in eenzaamheid en kleedt zich slechts in dromen. De wereld - zachtjes - glinstert weer, van de werelden die komen...

Een vergelijkende studie

Miss equation

Mag het even Inderdaad! Ook wiskundigen organiseren miss-verkiezingen! Omwille van het mensenschuw en wereldvreemd karakter van de modale wiskundige – abstracte kunstenaars aan de VUB vormen conform beleid redelijk eigenzinnig de uitzonderingen die de regel bevestigen - gaat het hier niet over de meest rondborstige wiskundemeid met de uitdagendste tanga maar vanzelfsprekend over een electorale van de mooiste en meest tot de verbeelding sprekende vergelijking. Men gaat niet uitsluitend op zoek naar iets leuks om naar te kijken. Bij elke serieuze miss-verkiezing is er meer nodig dan een lief snoetje en compacte vorm om zo een praeseslintje in de wacht te slepen. Er is ook betekenis, inhoud en natuurlijk diepgang. Vergeet nooit dat een beetje mysterie altijd helpt. Het geheim is namelijk fundamentele dingen zeggen die niemand begrijpt.

Waarom miss en niet mister: alle moeilijk te begrijpen ongrijpbare doch onweerlegbaar elegante entiteiten zijn vrouwelijk.

Verkiezingen

Toen het jaar 2004 nog jong was schreef het Physics World magazine verkiezingen uit. Iedereen mocht zijn persoonlijke Miss Equation voorstellen. We schetsen een vogelvlucht van de resulterende statistieken. De goniometrische formule van Euler treedt trots aan op het hoogste schavot na een ongenadelijke nek aan nek race met de gebundelde vergelijkingen van Maxwell. In de achtergrond wint een hardnekkige tweede wet van Newton de spurt voor de derde plaats van de onvermijdbare Pythagoras en de ronduit onwerkelijke Schrodinger vergelijking. De grootste teleurstelling van het ganse toemooi is ongetwijfeld $E=mc^2$ van Einstein (toch ook mooi) op de zesde plaats. Het peleton met ondermeer Boltzman, een plus een is twee en de signaalontbinding in sinussen en cosinussen van Fourier, is al lang niet meer belangrijk.

De winnaar

We aanschouwen hier de Euler-identiteit in haar meest spectaculaire vorm:

$$e^{-i\pi} - 1 = 0$$

In het linkerlid met 1 af te trekken verschijnt de vernietiger der vermenigvuldiging doch impotente opteller in het rechterlid. Toegegeven, aftrekken is gemakkelijk en levert niet veel op. De identiteit wordt enkel langer maar op het Internet bijvoorbeeld wordt er meer voor gekozen dan je zou vermoeden. Je kan het echter eenvoudig weglaten door 1 in het rechterlid te schrijven.

De formule van Euler kan symbolisch opgevat worden als de vloeiende vereniging van drie takken in de wiskunde: meetkunde, analyse en algebra. Meetkunde (figuurkes) wordt vertegenwoordigd door het getal Pi, de verhouding tussen de omtrek van een cirkel en de diameter. Tot zover Pi, dat in het verleden al voldoende werd gehyped.

Het getal e , de basis voor de natuurlijke logaritmen, symboliseert de analyse (integreren en differentieren). Het is de limiet van een rij en de som van een reeks. Stel dat je kan beleggen aan een intrest van 100% per jaar. Na een jaar bezit je dan het dubbele van het origineel. Als je nu in de helft van het jaar de helft van de intrest kan opstrijken, bij het kapitaal kan voegen en je het geheel opnieuw kan investeren voor de tweede helft van het jaar dan bezit je op het einde van het jaar meer dan 200% van het startkapitaal, namelijk 225%. Meer dan twee intervallen gebruiken doet de winst nog stijgen. In de limiet wordt de techniek toegepast met oneindig veel oneindig kleine intervallen en is na een jaar het kapitaal aangegroeid tot e maal honderd procent.

Algebra (verzamelingen) levert ons i , de imaginaire eenheid, een sterk staaltje van praktische wiskundige inventiviteit. Bepaalde vergelijkingen hebben namelijk geen enkel reëel getal als oplossing omdat het onmogelijk is de wortel uit een negatief getal te trekken. De

kernvraag is: welk getal vermenigvuldigd met zichzelf is gelijk aan -1? De wetenschap reageert als volgt. Indien dit getal niet bestaat dan doen we collectief alsof het bestaat. We organiseren een massaverbeelding en we noemen het i , i voor imaginair. Getallen zijn nu complex geworden met twee dimensies, een reële en een imaginaire. Traditionele getallen hebben dus gewoon geen verbeelding. Bovendien kunnen we algebraïsche structuren definiëren zodat we met complexe getallen ook nog eens echt kunnen rekenen (een opluchting toch). Een logische uitbreiding naar driedimensionele getallen blijkt niet mogelijk. Voor getallen met vier dimensies kan dan weer wel een consistente algebra opgesteld worden. Vijf dimensies lukt niet. Vrouwe Matematica blijft wispelturig.

Slotverklaring

In de tweede helft van de negentiende eeuw presenteerde Benjamin Peirce, professor in Harvard University, zijn bewijs van de Euleridentiteit. Na de uiteenzetting brak hij zijn krijtje doormidden op de dramatische woorden: "Gentlemen, that is surely true, it is absolutely paradoxical; we cannot understand it, and we don't know what it means. But we have proved it, and therefore we know it must be the truth."

Door Frederik Verbist

De centrale pool

Hey Joe, where you goin' with that Ipod in your hand?

Er werd een moord gepleegd in het centraal station, ja, in het hartje van Brussel, de enige echte metropool die dit landje rijk is.

Deze mensonterende, zelfs dodelijke zaak werd volgens mij echter té veel uitvergroet in de media. Mensen kwamen er pleidooien houden dat er hardhandig moest opgetreden worden tegen zulke daden en men liet vallen dat het waarschijnlijk een Noord-Afrikaanse dader was geweest.

Deze uitingen gaven mensen het gevoel dat het centraal station van Brussel een soort van klein Beiroet was geworden waar het talio-principe op een vervormde manier gold: jij geeft mij geen muziek, dan steek ik u af. Ondanks het feit dat muziek voor velen mensen het leven beter laat verteren, leek me het in het geval van de dader een andere symbolische functie te hebben: namelijk geïntegreerd te zijn in deze door massamedia bepaalde samenleving. Hij is echter door de verkeerde groep geaccepteerd of aanvaard: door de media, die hier wel een aantal kijkcijfers of oplagen zagen door vergroten. Dat mensen in een grotere groep zich ook meer gaan conformeren

en daarom als individu in een druk station niet zo snel gaan reageren op zulke gruwelijke daden is algemeen geweten. Het feit dat de rol van de media, de 4 de macht, in deze tijd van gemeenteraadsverkiezingen in 2006, niet te versmaden is, lijkt soms door deze opiniemakers zelf vergeten te worden. Te hopen dat de verkiezingen geen hel zullen worden en stemt men onze onschuldige landgenoten niet allemaal terug naar Tanger...

Het feit dat 1 moordpartij zooveel teveel teweeg kan brengen vind ik misschien op zich al alarmerend, maar langs de andere kant ook geruststellend. Zou dit voorval in een ander land zo snel de koppen gehaald hebben? Het geeft me het gevoel dat België nog wel veilig is, want nu weet ik tenminste dat als er een moord gebeurt dit zeker het nieuws haalt en aangezien dat toch niet zoo vaak in het nieuws wordt vermeld dan....

Ook vind ik het grof dat een maand ervoor een Marokkaanse onderzoeksjournaliste, die zich ff in de Molenbeekse quarters had ondergedompeld, op Terzake haar beklag kwam doen over dat het de verkeerde kant met die Noord Afrikaanse jongeren uitging, dat de bom wel binnenkort zou

ontploffen. Awel, dat het al lang geweten was (reeds voor dit interview) dat daar veel Noord Afrikaanse jongeren rondhingen en doelloos in het leven stonden, zorgde er volgens mij voor dat men direct naar deze groep ging wijzen. Het leek me net alsof men wachtte totdat de uitgehongerde een brood stal.

Waarom is er ondanks de gekende problematiek zo weinig van initiatief geweest omtrent ontspanning, waar zit het buurtwerk, een voetbalploegje zoals in Borgerhout, het straathoekwerk, een sociale mix qua huisvesting? Ik kan deze actoren weinig verwijten waarschijnlijk ligt dit ook aan prioriteiten in de begroting inzake preventie/repressie.

Als zelfs al die mensen, die aan die mars meededen, zich zouden engageren om aan vrijwilligerswerk te doen in zo'n buurten en zich door de verschillende culturen zouden laten verrijken, was de kans op zo'n voorval al kleiner...

En ja, waar zit de Pool, de spilfiguur van het verhaal? Die werd opgespoord met dank aan Proximus, ja zij 'brengen mensen altijd dichterbij' he....
Joeri Colson

Colofon

De Moeial

Maandlijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke maandag om 20 u is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Alle opmerking, vragen of reacties zijn welkom. Stuur een mailtje naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Bilal Benyaich

Vice-coördinator
Gabriël Zamora Moreno

Secretaris
Bram Langmans

Penningmeester
Ruben Brabers

Lay-out
Bram

Illustraties
Archief, Bram

Achterflap
Mohammed

Redactieleden
Ruben Brabers, Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Bram Langmans, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Michaël Pleumeekers, Laetitia Van Der Vennet, Gabriël Zamora Moreno, Frank Vanaershot, Matthias Vanheerentals, Michael Van De Velde, Daan Essers, Daniël van der Meer, Frederik Verbist

Redactiemedewerkers
Piet, Vera Ter Beest, Peter Bill Kisitu, Anouar, Pieter Vissers, Deniz, Pieter D. Martin Van Ganshoren

oplage: 1500 ex.

Abonnementen

Storten op rek.nr.001-1386975-48 met melding abo

Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

Kom en schrijf voor De Moeial!

Bemoei u godverdomme

wel met andermans zaken

In het klasje zedenleer van de lagere school waar ik vroeger zat hing een poster: Een wenend kind met het been in de gips. Eronder geschreven: "De burens konden er niet van slapen, maar ze deden wel hun ogen toe!" Dan in het groot: "Bemoei u godverdomme wel met andermans zaken!" Het heeft even geduurd voor ik doorhad dat die poster over kindermishandeling ging. Nogal verontrustend dat mensen weten dat de burens hun kinderen mishandelen, elke keer opnieuw tekenen van misbruik en verwaarlozing zien bij die kinderen, en toch besluiten dat ze beter hun neus in eigen boezem houden en doodswijgen. Nogal verontrustend...

De moord op Joe Van Holsbeek heeft als media-stunt zijn effect niet gemist. Beelden worden ondersteund met de woorden "Noord - Afrikanen" en ieders ogen zijn op de Marokkanen gericht, ook die van de Marokkanen. Het bliken dan toch wel Polen te zijn zeker! En nog vinden we het blijkbaar niet nodig om die scherpe, ongenueanceerde kritiek (Freedom of Speech! Freedom of Thought?) eens naar onszelf te richten. Nogal verontrustend...

Guy Verhofstadt was laatst in Polen. Samen met zijn familie bezocht hij het concentratiekamp in Auschwitz. Hij vond het belangrijk dat zijn kinderen zich bewust zouden zijn van de grootste misdaad tegen de mensheid ooit. Nee Guy Verhofstadt, de grootste misdaad tegen de mensheid ooit is nog steeds bezig, we begaan ze elke dag opnieuw.

Collectieve kinderverwaarlozing zorgt er elke dag opnieuw voor dat mensen geen toekomst meer zien, worden neergestoken voor een mp3-speler, zichzelf opblazen op een volle bus.

Rob Werkers

Sic Transit Gloria Mundi

De Lezersbrievenrubriek

De buurman en zijn hond

Blaf,

Toen ik vanmorgen naar mijn werk fietste was mijn verbazing groot er kwam een man naast me lopen in batman uniform. De batman droeg een strikje en had een fijn snorretje zoals zorro. De angst sloeg toe en ik versnelde de batman volgde. Toen ik stopte voor het roodlicht en met daverende harts slag wachtte, liep de batman me gewoon voorbij.

Verdwaasd vertelde ik op kantoor mijn verhaal en niemand geloofde me waarna ikzelf begon te twijfelen aan de batman zijn bestaan.

Verward met een tas koffie in de hand liep ik in kleine cirkels rond tot de chef me riep.

Nu wist ik het zeker twijfel wordt niet toegestaan.

De vogels zingen een nieuw lied en ik zit onder de perenboom er valt een peer naar beneden. Ik zal ze later op eten nu moet ik verder geen tijd te verliezen.

De brieven blaffen naar me toe het zijn die kleine venijnige die de meeste aandacht krijgen. Die Jack Russell brieven beiten zich vast aan elke brievenbus. Zijn tanden krassen diepe sporen en doen mensen vluchten.

Mijn buurman kom ik al jaren niet meer tegen de Jack Russell had zijn brievenbus zo hard toegetakeld dat hij nooit meer blaft zijn brievenbus is verdwenen.

Tot ik op een troosteloze herfstmaand die telkens veel slachtoffers maakt denk maar aan de begraafplaatsen iemand tegen kom. Behalve psychisch is hij ook duidelijk fysisch gehavend. Met een foto in de hand mankt hij tot bij mij, overhandigt die plechtig n zegt, ik denk dat jij hem nog kent. Waarop ik meewarig neen knik terwijl ik kijk naar de schattige Jack Russell pup op de foto.

Dit is mijn hond zegt hij en die is nu al weken geleden verdwenen. Dagelijks denk ik nog aan hem, aan zijn trouwe reactie op mijn fluitsignaal, zijn hartje onder mijn hand. De man komt naast me zitten om zijn verdriet te delen. Steekt een sigaret op en neemt een slok whisky. Niks aan te doen kucht hij, ik moet vooruit. Ik zeg ja en nog eens ja.

En ja bij zijn afscheid drukt hij mijn hand plat. Ik blaf van de pijn. Waarna hij zegt dit kan mijn hond niet zijn.

Met een groet,

Koen Verloo

Daar stonden ze dan

Daar stond ze dan, haat op haar gezicht
En haar ogen waren recht in de camera gericht
Ze zag hen grijnzen achter glas geslepen
Voelde haar lijf weer vast gegrepen
Voorheen was alles ver van vreemd de schande uitgewist
Voorheen van ver vervreemd de pijn een laag vernis
Zo zag ze hen weer grijnzen en het bloed kwam uit hun tanden
Rondgegooid en uitgespuwd verbannen van verbanden
Lag hoop dan ooit zo ver en waarheid zo dichtbij
Dat een leugen altijd zegeviert met de wanhoop aan haar zij

Daar stond hij dan met zijn handen achter zijn hoofd
En de honger had zijn pijn reeds lang verdoofd
Vernederd geslagen gemarteld vergiftigd
Slechts een kind maar al met alle ellende begiftigd
Als moeder roept moet hij werken de kelder verlaten
Als moeder slaat zal hij kernen de hondenketting zijn shirt vol gaten
De lucht vol chloroxyl en ammonium zijn keel helemaal rauw
De steekwonde in zijn buik vol etter zijn verbrande arm rood en blauw
De borden zet hij weg zijn shirt doorweekt van bloed scherpe steek in zijn zij
Zijn lijf en hele zelf versplinterd kapotgemaakt opgegeten waarom hij nooit eens zij?

Daar stonden ze dan met hun lijf vol TNT en de vingers op de knop
Het enige dat ooit door hun hoofd kwam is allemaal mijn rug op

Rob Werkers

Catharsis

Weet je wat, ik zal jullie een verhaal vertellen, een verhaal uit het dunste boek waar alles instaat. Dit is het verhaal van catharsis.

Midden in een groot groen bos, waar de lucht nog zuiver was en de planten en dieren nog leefden, daar woonde een heel bijzonder jongetje, hij heette Catharsis. Catharsis kon niet praten en hij kende geen woorden, maar hij had wel iets wat nog nooit iemand ontdekte, de traan van geluk... 'dag lieve boom, dag lieve dieren'... hij kon niet praten, maar...

Catharsis was niet gulzig, hij at maar een heel klein beetje, want hij danste op het ritme van de natuur tot onder de fonkelende hemel waar de slaap hem meenam naar Wordenland. Wordenland is een land vol mensen, het is er druk en iedereen heeft er vanalles te doen. De Wordenlandse mensen geven alles een namen en verdelen goed en kwaad, ik en jij, eeuwig, dood, verdrietig of blij... dik, dun, arm en... ze stellen van die rare vragen. Waar kom ik vandaan? Waar ga ik heen? Wat moet ik doen?... Ja, de Wordenlandse mensen die willen alles weten!!! Ze doen zelfs vergif in hun eten en het is er zo vies... het water is er bijna niet meer te drinken en de mensen en de dieren.....

Maar Catharsis... Nee, Catharsis kan niet praten en kent geen woorden. Hij ontwaakt uit een diepe slaap, de zon op zijn snoet en heel het bos groet, goedemorge Catharsis,
Goedemorgeeueueueueueueueueu...

Dries Essers

www.vub.ac.be/moeial

Verhaal

In het veilig ingesloten stemhokje en dus helemaal alleen, word van onze held in wording verwacht de stemplicht te vervullen. Het gordijntje juist achter zich toetrokken

is het enige wat hem te doen staat, een politiek standpunt innemen. Zo is nu eenmaal de letter der wet, en Dirk was niet de man die te negeren.

Welliswaar hier aangekomen, gesteund door de regering, maar ze hadden zijne naft nie betaald, zei hij bij zichzelf: tzijn al dezelfde ja ja hier en daar, ma alstop betaaln aankomt nee nee. Eén grote pot nat.

Zijn vechtersmentaliteit borrelt op.

Wie ik verkies maakt niet uit, allen zeggen op de belangrijkste situaties samen: ja, er moet iets gedaan worden.

Zo redeneert hij niet beïnvloed door de debatten, niet bevooroordeeld door de media, het zijn allemaal zakkenvullers, enkel om informatieve redenen kijkt Dirk tv. Het zal een *ottje potje*

veugelkotje worden.

Hij neemt heldhaftig de pen in de hand en lukraak, op het gevoel af, raakt Dirk de computerbeelden.

Wie wordt mijn goede kandidaat? wie punt ik uit de grote pot nat? vragen, denken en plicht vervullend komt de naam - diedriek dewaele- op het scherm.

Vlaams verbond tegen de integratie van de Belg Mondiaal
Was dat het? Neen. Opnieuw dan maar! De kies-cyclus herhaald zich.

Wie ik verkies maakt niet uit! De witte stem misschien? Nee, ik het rechtsschapenst mens in hun plaats dat zou veel beter zijn!

Super Dirk de Mol bedacht aan z'n missie te ontsnappen door zijn eigenaam te verkiesen, hij kon echter zichzelf niet vinden in de lijst van geselecteerden. Geen één naam stemde overeen

met zijn persoon!

Hij kan het niet meer aaneuchum, een fluim sorry, aanzien. Aanzien dus.

Dus sluit de Mol de ogen en ziet de oplossing. Spiritualiteit zou hem de vaderlands-medaille toewerpen. Bidden dan maar opdat een integer persoon moge regeren.

De zon reflecteerde fel tegen het ingebeelde amulet van zijn dromen, hij moest uit de geestdrift ontwaken.

De kijkers weer geopend kan Dirk vuurwerk en slingers zien, plus:
Gefeliciteerd met u bijdrage aan de democratie lezen.

The Force was nog altijd met hem.

Onderscheiden ge-promo-veert tot s'lands symbool, brave burger zijnde, heeft de ongemaskerde weldaadoener zin in een nieuw avontuur.

Zijn plicht voldaan, kan hij weer de straat op cafe

de zware misdaad gaan bestrijden, het echte werk gaan verzetten.

Onderweg komt Dirk tarzan tegen, een collega.

-Heb je voor de goeie gestemd?

-Ja hoor, simpel zat, kheb het licht heeft me de stembusgang doorgeloodst!

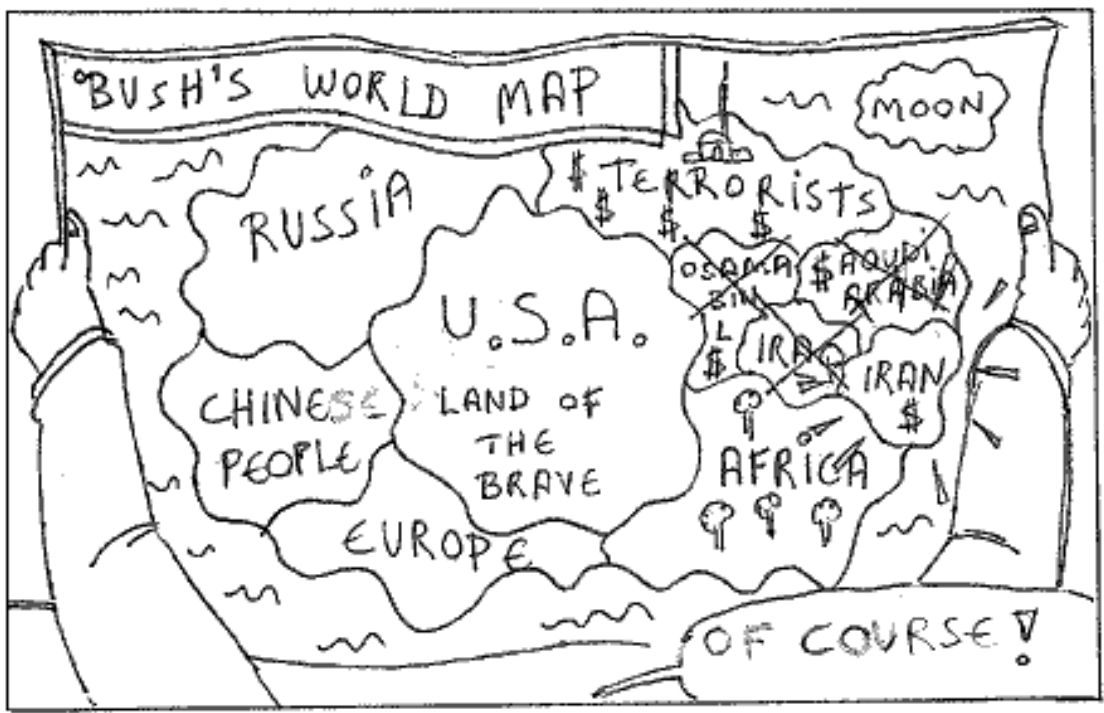
In de stamkroeg Hedonia

dronk en discusieerde onze grillige ster, hij beargumenteerde: Verbondenheid is een politiek gemis, bier, hik, hier in hedonia ontbreekt het er niet aan.

De goede wonen, de patron trakteerde een vat en iedereen in de zaal juichde die winst toe. Ze toasten op de klinkende overwinning en vielen in elkaars armen, deels ter ondersteuning. De verlichting is nabij. Het heldere schijnsel gezien in het stemkotje vertoonde zich nu ook in enkele glazen en rondom de hoofden van de aanwezigen. Veel later het pand verlaten, waggelen ze de zonsongang tegemoet.
Nada

De Mohammed-Cartoons!

The reason why America wants to invade Iran

Mohamed EL Mahaoui